

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2011. nov.–dec.
XVI/6. szám

Ára: 290,- Ft

Homokkomárom – kegykép

Tantum ergo, sacramentum,
Veneremur cernui:
Et antiquum documentum,
Novo cedat ritui:
Praestet fides supplementum,
Sensuum defectui!

Genitori, Genitoque
Laus et jubilatio:
Salus, honor, virtus quoque,
Sit et benedictio:
Procedenti ab utroque,
Compar sit laudatio.
Amen.

V. Panem de caelo praestitisti eis.
(T.P. Alleluja)

R. Omne delectamentum in se
habentem.
(T.P. Alleluja)

Oremus. Deus, qui nobis
sub Sacramento mirabili,
passionis tuae memoriam reliquisti:

tribue, quaesumus, ita nos Corporis et
Sanguinis tui sacra mysteria venerari,
ut redemptionis tuae fructum in nobis
iugiter sentiamus.

Qui vivis et regnas in saecula
saeculorum.
R. Amen.

Méltó ezt a nagy Szentséget
Térdre hullva áldani,
és a régi Szövetséget
Új rítussal váltani,
pótolják a rest érzéket
A merész hit szárnyai!

Az Atyának és Fiúnak
Legyen áldás, dicsőség,
Üdv, hozsanna és imádat,
Ujjongások hirdessék,
S aki Kettejükből árad:
A Lélek is áldassék.
Ámen.

V. Mennyei kenyeret adtál a
mennyből. (H.i. Alleluja)

R. Amely minden gyönyörűség-
gel teljes.
(H.i. Alleluja)

Könyörögjünk! Urunk, Jézus
Krisztus, te ebben a csodálatos
Szentségben kinszenvedésed em-
lékét hagyta reánk.

Add, kérünk, Tested és Véred
szent titkát úgy tisztelnünk, hogy
megváltásod gyümölcsét szüntel-
lenül élvezzük.

Aki élsz és uralkodol mindörök-
kön-örökké.
R. Ámen.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiaiag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Tantum ergo	1
<i>Cañizares bíboros:</i> Nyelvre és térden állva áldozunk!	1
Rendszeresen látogassuk a tabernáculumban jelenlévő Urat.....	3
Szent kilenced Jézus Szívéhez	4
<i>Szent Ágoston:</i> Isten és a lélek magányos beszélgetése	7
Papszentelés (Gyulafehérvár, 1961. december 8.)	9
Az első ádvent.....	13
József teljes mértékben bízott Istenben.....	21
Újabb felismerések a halálközeli élményekről.....	22
A kislány megváltozott.....	24

Mária-kegyhelyek

Homokkomárom.....	29
-------------------	----

Mária Korszaka

<i>Francis Geremia:</i> Mária Szeplőtelen Szívének fénysugarai	30
Égi ragyogásom.....	37

Rózsafüzér

Imádkozzatok és böjtöljete a szándékaimra!	38
A látnokok szerint az Egyház hitelesnek fogja nyilvánítani a medjugorjei jelenéseket.....	40

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor
Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára
A hátsó borítón: Firenze, kegykép

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány posta-
fiók címén, illetve e-mailen és megvásá-
rolható a templomokban vagy Budapest
V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány
A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Tantum ergo

A **Tantum ergo [Sacramentum]** ('Azért kell e Szentséget') a leggyakrabban használt szentségi énekeink egyike, amelyet a *Genitori Genitoque* kezdetű utolsó versszakkal együtt éneklünk a monstranciával adott szentségi áldás előtt, miközben a pap vagy a diakónus térdelve megtömjénezi az Oltáriszentséget.

Az imádság szövege az úrnapi officium (a vecsernye) *Pane lingua gloriosi Corporis mysterium* himnuszának utolsó előtti versszaka. Ezt a himnuszt az angyali doktor, Aquinói Szent Tamás írta a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére.

A használatban elterjedt magyar műfordítások közül mi az Éneklő Egyház által is közölt Babits-féle művészi fordítást ismertetjük, melynek kezdősora így szól: „Méltó ezt a nagy Szentséget”.

A Tantum ergo két gregorián dallama is közzismert: a dór és a frig. Az imádság használatának a módja az egyes magyar egyházmegyékben hagyományosan nem teljesen egyöntetű: van, ahol a két versszakot összefüggően, van, ahol különválasztva éneklik. A változatosságot korábban az egyes egyházmegyék által kiadott saját liturgikus vezérkönyvek rögzítették. Jelenleg minden magyar egyházmegye hivatalosan egyetlen közös Praeoratort használ. A Tantum ergo éneklését és a Legméltóságosabb Oltáriszentség megtömjénezését párvers és a pap könyörgése követi, aminek szövegét szintén ismertetjük.

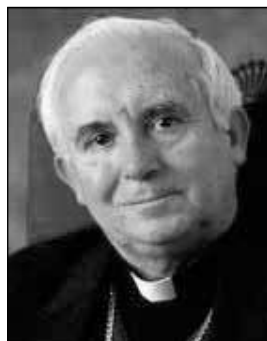
Fülep Dániel

Nyelvre és térden állva áldozunk!

Cañizares bíboros

Nyelvre és térden állva kellene áldozniuk a híveknek, mivel ez fejezi ki Isten imádatát – mondta nemrég (2011. júniusában) az ACI Prensának adott interjújában Antonio Cañizares Llovera bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa.

A pápa után a spanyol bíboros a leginkább felelős a liturgia és a szentségek ügyéért a Vatikánban. Mint ismeretes, a térden állva, nyelvre való áldoztatás jelentőségére Őszentsége XVI. Benedek pápa erőteljesen fel kívánja hívni az Egyház figyelmét

nemcsak szavaival, de személyes példamutatásával is: a pápánál áldozó hívek mindig így veszik magukhoz az Eucharisziát. A szentáldozás ezen hagyományos módja jobban megfelel a Szentséget megillető köteles hódolatnak, a Szent Test részecskéit is megóvó feltétlen tiszteletnek, valamint a krisztushívő szükséges gyermeki alázatának és a testi-lelki összeszedettségének. Cañizares bíboros a liturgikus tradíció és a Szentatya iránymutatása mellett kiállva, teljes hivatali tekintélyével támogatja, hogy a szentáldozás a lehető legméltóbb módon történjék, ami ősi hagyományunk szerint a térdelve és nyelvre áldozás.

Mindez annak kifejezése, hogy egyszerűen tudjuk: Isten előtt vagyunk ilyenkor, Ő éltet minket, és mi ezt nem érdemeltük ki – fejtette ki a kardinális az amerikai, spanyol nyelvű ACI Prensának. Szerinte a térden állva való, nyelvre áldozás Isten imádásának jele, amit a mindennapi liturgikus gyakorlatban helyre kell állítani. **„Úgy vélem, az egész Egyház számára szükséges, hogy térden állva vegyünk magunkhoz az Eucharisziát”** – szögezte le az Istentiszteleti Kongregáció prefektusa.

Ha a körülmények miatt, vagy egészségi okokból nincs lehetőségünk le-térdelni az áldozáskor, akkor is jó lenne, ha legalább térdet hajtánánk vagy mélyen meghajolnánk az Oltáriszentség előtt, mielőtt ajkunkkal fogadjuk a Mennyei Eledelt.

A bíboros úgy véli: ha trivializáljuk az Eucharisziát, mindent trivializálunk. Márpedig Krisztus testének magunkhoz vétele keresztény életünk legfontosabb pillanata e földön. Cañizares újságírói kérdésre újfent elítélte a liturgikus visszaéléseket, amit szerinte leginkább a megfelelő képzéssel lehet megelőzni. Ezeket a visszaéléseket úgy tudjuk elkerülni, ha méltósággal, az Egyház előírásai szerint mutatják be a szentmisét a papok. Végezetül a prefektus felhívta a figyelmet a püspökök különös felelősségére az Eucharisztia méltó ünneplésével összefüggésben.

Cañizares Llovera bíboros nem először hirdeti az Oltáriszentséget megillető köteles hódolat és a Szent iránti érzékenység elősegítésének a szükségességét. A Szentatya tanítását és személyes példáját, valamint az Egyház vonatkozó hagyományát már korábban is sokszor kommentálta, például a „La Razón” spanyol újságnak adott 2008-as interjújában.

A nyelvre-áldozás – az áldozásnak XVI. Benedek pápa által előnyben részesített formája – „nem csak formai dolog. Mit jelent a Szentostyát nyelvre fogadni? Mit jelent a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt letérdelni? Mit jelent a szentmisében az átváltoztatás alatt térdelni? Ezek imádást jelentenek, ezek azt jelentik, hogy

elfogadjuk, hogy Jézus az Eucharisziában valóban jelen van”, mondta Cañizares bíboros, prefektussá való választásáig Toledo érseke.

„Ezek tiszteletet és az Isten előtt magát földre vető ember hitének állapotát jelzik, aki tudja, hogy minden Istentől származik, és ennek tudatában elnémulva, Isten dicsőségétől, jóságától és irgalmától elkábulva érzi magát. Ezért nem egyezik ez a viselkedés, ha a kezünket nyújtjuk oda és valahogyan fogadjuk a Szentostyát, azzal a magatartással, amikor ezt a helyzetnek megfelelő tisztelettel cselekedjük. Ezért *nem mindegy, hogy állva vagy térdelve áldozunk, hiszen mind e jelek mélyebb jelentéssel bírnak.* Ahova el kell jutnunk, az az embernek eme elmélyült magatartása, aki Isten előtt földre veti magát, és ez az, amit a pápa akar.”

Fülep Dániel

(A Magyar Kurír 2011. július 27-én megjelent cikke nyomán.)

Rendszeresen látogassuk a tabernákulumban jelenlévő Urat

XVI. Benedek pápa a november 17-ei általános kihallgatás alkalmával egy kevésbé ismert középkori szentnek, Cornillon-i Júliának szentelte katekéziséit. A szentéletű nő élete során nagyban hozzájárult az egyházi év egyik nagy liturgikus ünnepének, Úrnapjának felállításához.

Szent Júlia életéről kevés adat maradt ránk, életrajza nagy valószínűséggel egy vele kortárs egyházi személynek köszönhető. Júlia 1191 és 1192 között született Belgium területén, Liège városában, ahol ebben a történelmi korban az Oltáriszentséget valóban nagyon mély és valós tisztelet övezte.

A kis Júlia fiatalon, öt évesen árva maradt így került az Ágostonos regulát követő szerzetesnővérek Mont-Cornillon-i kolostorába, ahol később ő maga is apáca ruhát öltött. Nagy kultúrával rendelkezett, művelt volt, latinul olvasta az egyházatyák műveit különös tekintettel Szent Ágostonra. Már fiatalon nagyon fontos volt számára a szemlélődő ima, nagy érzékenységet mutatott Krisztus jelenléte iránt, amelyet az Eucharisztia Szentségében tapasztalt meg elmélkedéseket folytatva Jézus szavairól: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20).

16 éves korában látomása volt, amely több alkalommal megismétlődött életében az Oltáriszentség imádása közben. Maga az Úr, aki értelmet adott e látomásnak, azért, hogy Cornillon-i Júlia később Úrnapja ünnepének bevezetése érdekében tevékenykedjen. Olyan ünnep ez, amely lehetőséget ad a híveknek a Szentségimádásra hitük megerősítése érdekében.

Júlia látomását mintegy 20 évig titokban tartotta, miközben a kolostor előjárói feladatát végezte. Idővel két kortársának beszélt róla, akik maguk is az Oltáriszentség buzgó imádói voltak. Ők hárman ezáltal egy „lelki szövetségbe” kerültek, amely az Eucharisztia dicsőítésére irányult. Júlia életének további részében azért tevékenykedett, hogy az Egyházban Úrnapja liturgikus ünnepé váljon, amelyet elsőként egyházmegyéje területén sikerült megvalósítania.

Természetesen sok ellenállásba ütközött akár a papság, de szerzetestársai részéről is. Ekkor történt, hogy elhagyta a Mont-Cornillon-i kolostort és tíz éven át vándorolt egyik szerzetesközösségből a másikba. Mindenhol alázatos volt, amelyet meg is jegyeztek kortársai, és az Eucharisztia imádására ösztönzött élete végéig. 1258-ban halt meg Fosses-La-Ville-ben, Belgiumban.

Úrnapja ünnepének bevezetéséhez Cornillon-i Júlia meggyőzte Jacques Pantaléon-t is, aki később, mint IV. Orbán pápa 1264-ben bevezette Úrnapját, mint az egyetemes Egyház parancsolt ünnepét. A pápa Aquinói Szent Tamást, ez egyháztörténelem egyik legnagyobb teológusát kérte meg, hogy állítsa össze az ünnep liturgikus szövegét, amelyet az Egyház még ma is használ. Ezek az írások megérintik az emberi szívet ahhoz, hogy ki tudja fejezni dicséretét és háláját az Oltáriszentségnek. Ma ennek egy újabb tavaszát éljük – mondta nagy örömmel a Szentatya. Az Oltáriszentség fiatalokat vonz magához, akik hosszan imádkoznak előtte. A megszentelt Ostyát szemlélve Isten szeretetének adományával, Jézus szenvedésével és keresztségével, a Feltámadással találkozhatunk.

(Vatikáni Rádió, 2010. 11. 17.)

Szent kilenced Jézus Szívéhez

(Imádság a hónap első péntekére)

Egyesülés Jézus isteni Szívével.

Jézus Szívének mély imádása,
Jézus Szívének emésztő szeretete,
Jézus Szívének tevékeny buzgósága,

Egyesülök Veled!

Egyesülök...

Jézus Szívének elégtétele,
Jézus Szívének hálaadása,
Jézus Szívének erős bizalma,
Jézus Szívének forró imádsága,
Jézus Szívének sokatmondó hallgatása,
Jézus Szívének alázatossága,
Jézus Szívének engedelmissége,
Jézus Szívének békéje és szelídsége,
Jézus Szívének kimondhatatlan jósága,
Jézus Szívének határtalan szeretete,
Jézus Szívének mély magába vonultsága,
Jézus Szívének a bűnösök megtérítésére irányított gyöngéd gondoskodása,
Jézus Szívének belső egyesülése a mennyei Atyával,
Jézus Szívének akarata, szándéka és kívánsága,

Egyesülök Veled!

Fohászok Jézus isteni Szívéhez

Jézus Szívének szeretete,	Gyullaszd lángra szívemet!
Jézus Szívének ereje,	Erősítsd szívemet!
Jézus Szívének irgalmassága,	Bocsáss meg szívemnek!
Jézus Szívének türelme,	Ne lankadj az én szívemben!
Jézus Szívének uralma,	Hódítsd meg teljesen szívemet!
Jézus Szívének akarata,	Rendelkezzél szívem fölött!
Jézus Szívének buzgósága,	Emészd meg szívemet!
Szeplőtelen Szűz Mária,	Könyörögj érettünk Jézus isteni Szívénél!

Könyörögjünk! Imádandó Szentháromság! Hálát adunk neked mindazon kegyelmekért, melyekkel szolgálódat, boldog Alacoque Margit Máriát elhalmoztad, és az ő közbenjárására kérjük Tőled azon malasztokat, melyeket szentséges Szíved tisztelőinek megígértél. Amen.

Engesztelő imádság Jézus szent Szívéhez

Alázattal leborulunk előtted, óh, szentséges Szív! És felajánljuk magunkat azon elhatározással, hogy a bántalmakat, amelyekkel az emberek téged illetnek, a szeretetben és hűségben való gyarapodásunkkal ismét jóvátegyük. Ígérjük tehát:

Minél inkább káromolják szent titkaidat, annál erősebben hisszük mi azokat, óh, Jézus szent Szíve!

Minél inkább törekszik a hitetlenség, hogy minket az örökkévalóság reményétől megfosszon, annál inkább remélünk mi benned, óh, Jézus szent Szíve, az emberek egyedüli reménysége!

Minél inkább ellenszegülnek a szívek a te kegyelmed vonzóerejének, annál inkább szeretünk mi téged, Jézus legszeretetremlőbb Szíve!

Minél inkább megtámadja istenségedet a hitetlenség, annál inkább imádkunk mi téged, óh, Jézus szent Szíve!

Minél inkább elfeledik és megszegik az emberek a te szent törvényeidet, annál engedelmesebbek akarunk mi irántuk lenni, óh, Jézus szent Szíve!

Minél inkább megvetik, és elhanyagolják a te szentségeidet, annál nagyobb szeretettel és tisztelettel akarunk mi azokhoz járulni, óh, Jézus nagy-lelkű Szíve!

Minél inkább félreismerik imádatod érényeidet, annál inkább iparkodunk mi, hogy azokat gyakoroljuk, óh, Jézus Szíve, minden érények példaképe!

Minél inkább el akarják venni tőled gyermekeinket az iskolában, annál jobban beleneveljük mi gyermekeink szívébe-lelkébe a te szeretetedet, Jézus isteni Szíve!

Minél inkább fáradozik a pokol, hogy a lelkeket elrabolja, annál inkább buzgólkodunk mi, hogy azokat megmentsük, óh, Jézus Szíve, a lelkek buzgó keresője!

Minél inkább iparkodik az élvhajzászat és büszkeség, hogy az önmegtadást és kötelességérzetet lerontsa, annál kitartóbbak leszünk mi az önfeláldozásban és kötelességeink teljesítésében, óh, Jézus szent Szíve!

Minél inkább iparkodnak a pokol kapui Anyaszentegyházadon erőt venni, annál szilárdabban ragaszkodunk hozzá mi, óh, Jézus hű Szíve!

Minél inkább kikel a világ az Egyház fejének csalhatatlansága ellen, annál gyöngédebb hittel hallgatunk mi reá, és annál nagyobb odaadással követjük mi őt, óh, Jézus szent Szíve, te örök bölcsesség!

Minél inkább széttépik az emberek a haszonlesés által a felebaráti szeretet kapcsát, annál forróbban akarjuk mi, mint az Anyaszentegyházadnak gyermekei, egymást szeretni, óh, Jézus szeretetremlő Szíve!

Könyörögjünk! Jézus isteni Szíve! Add a te erős és hatalmas kegyelmedet, hogy mint Egyházad hű gyermekei, a világban tevékeny apostolaid, az örökkévalóságban pedig fénylő koronád lehessünk, főleg azok, akik tiszteletedre és szeretetedre szövetkeztünk. Ámen.

Isten és a lélek magányos beszélgetése

Szent Ágoston

Ismerjelek meg, téged Uram, én Ismerőm; ismerjelek meg lelkenek erőforrása. Mutasd meg nekem magadat én vigasztalóm; lássalak téged, szemem fénye. Jöjj, lelkivilágomnak öröme, szívemnek vigassága. Szeresselek téged, lelkenek élete. Lépj közelebb hozzám, nagy gyönyörűségem, édességes vigasztalásom, Uram, Istenem, én életem és lelkenek összes dicsősége.

Engedd, hogy megtaláljalak, szívemnek kívánsága; tartsalak fogva, lelkenek szerelme. Karoljalak át, égi jegyesem, legnagyobb ujjongásom kívülre-belülre. Légy enyém, örökéltű boldogság; bírjalak téged szívemnek közepében, boldogságos élet, szellemi világom felülmúlhatatlan édessége.

Vonzódom feléd, Uram, én bátorságom és erősségem, én menedékem és szabadítóm. Szeresselek téged, Istenem, én segítőm, bátorságomnak fellegvára s minden szorongatásaimban édes reménységem. Karoljalak át, téged, jót, aki nélkül semmi se jó; éldeljelek téged, ó legjobb, aki nélkül semmi se igen jó.

Nyisd meg füleimnek nyílásait minden kétélű kardnál általhatóbb szóval, hogy halljam hangodat. Dördülj meg felülről nagy és hatalmas szózattal. „Induljon meg a tenger, és ami azt betölti, örüljenek a mezők s minden, ami azon nagyon.”

Világosítsd meg szemeimet, felfoghatatlan fény, cikáztasd villámaidat és kápráztasd el azokat, hogy ne lássák a hiúságot. Sokasítsd meg villámaidat és zavard meg szemeimet, „tűnjenek elő a vizek forrásai és fedessenek föl a földkerekség alapjai.”

Láthatatlan világosság, adj látást, mely lásson téged. Életnek illata, teremts új szaglást, mely fusson utánad keneteid illatára. Javítsd meg ízlésemet, hogy az finom érzékkel kiérezze, fölismerje s megkülönböztesse minden egyéb közül, „mily nagy a Te édességednek sokasága, melyet titkon tartogatsz azok számára, akik telve vannak szereteteddel.”

Adj szívet, mely nálad időzzék; lelkiületet, mely téged szeressen; elmét, mely téged ünnepeljen; értelmet, mely téged fölérjen; észt, mely hozzád, a mindenkor legfőbb fokban gyönyörködtetőhöz szilárdan ragaszkodjék. A bölcs szeretet mindig benned lelje kedvét.

Ó, élet, amelynek élnek mindenek; élet, mely nekem életet ad; élet, mely az én életem, amely által élek, amely nélkül meghalok; élet, mely által feltámadok, mely nélkül veszni indulok; élet, mely által örvendezem, mely

nélkül szorongattatom; életet hordozó Élet, édes és szeretetreméltó: hol vagy, kérlek? Hol találjalak meg, hogy magamban elfogyatkozzam és megállapodásom csak benned legyen?

Légy közel lelkemben, közel a szívben, közel az ajkon, közel a fülekben, közel a segítségben; mert lankadok a szeretettől, mert nélküled elhalok, mert reád emlékezvén föléledek. Illatod felüdít, emlékezeted meggyógyít, de ki-elégítést csak akkor nyerek, amikor majd megjelenik a te dicsőséged, én életemnek lelke. Kívánczik és eleped lelkem a tereád való emlékezésben, mikor jutok hozzád és jelenek meg előtted, én vigasságom?

Miért fordítod el orcádat, én öröömöm, mely által örvendezem? Hol vagy, elrejtett Szép, ki után vágyódom? Illatodat beszívom, élek és ujjongok, téged azonban nem látlak. Hallom hangodat és új életre vidul szívem. De miért rejtet el arcodat előlem?

Azt mondod talán: „Nem lát engem az ember, amíg él”. Úgy hát, Uram, haljak meg, csakhogy lássalak; lássalak, hogy itt meghaljak. Nem kívánok élni, meg akarok halni, „kívánok elválni s Krisztussal lenni”. Meghalni vágyom, hogy lássam Krisztust; vonakodom élni, hogy Krisztussal éljek.

Ó, Uram, Jézus, fogadd el lelkemet, én Életem, vedd el életemet, én öröömöm, vond magadhoz szívemet, én édes eledelem, éldeljelek téged. Én főm, igazgass engem; szemeimnek fénye, világosíts meg engem; én dallamom, szedj méretre engem. Én illatom, éltes engem. Istennek Igéje, teremts újjá engem. Én dicséretem, örvendeztesd meg szolgálódnak lelkét.

Jöjj, keresd fel azt, hogy vigadjon benned. Térj be hozzá, legjava édeség, hogy mézédeseen élvezzen. Világoskodjál fölötte, örök fényesség, hogy fölrjjen, megismerjen és szeressen téged. Hiszen azért nem szeret, én Uram, ha nem szeret téged, mert nem ismer; és nem ismer, mert nem ér föl értelmével. És azért nem ér föl értelmével, mert világosságodat föl nem fogja és „a világosság a sötétségben világoskodik, de a sötétség azt föl nem fogta”.

Ó, világossága az értelemnek, ó, világító igazság, ó, valón tündöklő fény, mely megvilágosít minden e világra jövő embert! Vagyis inkább csak azt, aki ide jó, de azt nem, aki e világot szereti, mert „aki e világot szereti, ellenségévé válik Istennek”. Űzd el az értelmi világom mélységének színe fölött terjengő sötétséget, hogy lásson téged a megértés által, hogy megismerjen a fölfogás által, hogy szeressen a megismerés által.

Ugyanis mindenki, aki megismer téged, szeret téged, magát elfeledi; jobban szeret téged, mint önnönmagát; elhagyja magamagát, hogy fölötted örvendjen. Onnan van az, Uram, hogy nem szeretlek annyira, amennyire

tartozom, mert nem eléggé ismerlek; de mivel kevésbé ismerlek, kevésbé szeretlek, s mivel kevésbé szeretlek, kevésbé örvendezem benned.

Ám tőled, a való-igaz, benső örömtől a külső dolgok által eltávolodván, amidőn egyedül téged nélkülözlek, a külvilági dolgokban csalárd barátságokat keresek. Így történt, hogy én, szánandó, az én szívemet, melyet egyedül reád kellett volna egész szeretettel és minden érzelemmel fordítanom, hiúságoknak adtam oda s azért hívságossá lettem, miközben a hiúságot szerettem.

Biz' innen van az, Uram, hogy én benned nem örvendezem, és hozzád nem ragaszkodom. Mert én a külső dolgokban, te a belsőben; én az anyagiakban, te a lelkiekben; én a mulandókban ömlök el lelkemmel, forgolódom gondolatommal, bonyolódom össze szavammal: Te pedig, Uram, az örökkévalókban lakozol és Örökkévalóság vagy. Te az égben, én a földön; te a magasságban levőket irányítod, én a legalacsonyabbakat; te az égieteket, én a földieket. És vajon mikor lesz lehetséges az ily homlokegyenest ellentétben levőknek egymással megegyezésre jutniuk?

(Szent Ágoston püspök: A lélek Istennel való magányos beszélgetéseinek könyve)

Papszentelés (Gyulafehérvár, 1961. december 8.)

Köszönjük Istennek, hogy egyszerre 12 ifjút indíthatunk az Úr szőlőjébe munkásnak, és hogy ezt éppen ma, a Boldogságos Szent Szűz szép ünnepén tehetjük.

Az ateista Kalauz szerint a katolikus Egyház propagandája Mária tiszteletét vagy – amint a Kalauz magát kifejezi – Mária imádását azért ápolja annyi szorgalommal és makacs kitartással, hogy befolyása alá vonja és megtartsa a nőket.

A Mária-tiszteletnek csakugyan nagy szerepe van mind az Egyház hivatalos liturgiájában, mind a hívek magán-ájtatosságában. S az is igaz, hogy a Mária-tisztelet a nők között szám szerint talán többen vannak. De nem kevésbé igaz, hogy Mária gyermekének vallja magát minden katolikus férfi, aki valamennyire komolyan veszi vallását. A férfiak tiszteletnyilvánítása kifelé tartózkodóbb, de ugyanolyan őszintén gyermeki, s talán mélyebb is, mint a nőké. A férfiak az Ő istenanyai személyében tisztelik a szűztiszta eszményi ember megtestesítőjét, aki vigasztaló csillagként ragyog a föld fullasztó saráival, az emberi hitványsággal és a vér riasztó bűneivel küszködő ember feje fölött.

A pap számára Mária ennél is több. A papi egzisztencia nagy titka, hogy a papot mélységes személyes kapcsolat köti Krisztushoz és Krisztuson

keresztül a legtökéletesebb emberi lényhez, Máriához. Krisztus maga mondja, hogy papjait Hozzá nem az úr és a szolga rideg viszonya, hanem a barátság meleg szála fűzi: lam non dicam vos servos, sed amicos meos. (Nem nevezlek többé szolgálknak benneteket, hanem barátainknak (Jn 15,15)) Ez az isteni barátság készíti a végtelen elhagyatottság perceiben arra, hogy Édesanyját minden embernek, de szeretett tanítványának személyével mégis elsősorban jövődő papjainak anyjául rendelje.

Nekünk nehéz, sőt lehetetlen az eredeti bűntől mentes ember titkát feltárnunk és megértenünk. Ilyen ember vagy emberek közöttünk nem élnek. Annyit mégis belátunk, hogy ennek kell a legmagasabbrendű és legtökéletesebb embernek lennie.

A bűnben fogant emberben az eredeti bűn bűnös hajlamként él. Az első ember lázadása, mely először zavarta meg Isten és az ember viszonyát, megbontotta Ádám utódaiban is a belső élet rendjét. Érezzük magunkban és tapasztaljuk másokban. Örökös harc folyik a test és a lélek, az alsó ösztönök és a szellem, az érzékiség és a nemesebb hajlamok között. Látjuk a jót és tesszük a rosszat, ahogy Szent Pál mondja.

Máriának ebben az emberi léttel együttjáró terheltségben nem volt része. Nem érezte az emberi természet kettősségének a kínját. Nem kellett kísértésekkel, a lélek mélységeiből feltörő sötét ösztönökkel megküzdenie az Isten gyermekeinek szabadságáért. Nem ismerte a bűnt és a bűn szakadékait. Mégis az Ő élete a küzdelmek szakadatlan láncolata.

Harcait ő nem a jó és a rossz, nem az erény és a bűn, nem a szentség és a bukottság területén vívta, hanem az áldozat és a szolgálat, a szeretet és az engedelmség körében. Az áldozatos életnek ő a hőse. Fiának a sorsa lett a sorsa, s évről-évre növekvő szeretettel és odaadással kapcsolta sorsát a Fia sorsához. Életútján mindig rögzősebb és meredekebb szakaszok következtek. Mindig nehezebb fokát kellett meghágnia annak a lépcsőnek, mely végül is a kereszt oltárához vezetett, s melynek tövében, mint fájdalmas Anya, fölmagasztosult a világ Megváltójának történelemfölötti alakja mellé.

Hat éve vártok és készültök erre a napra. Ne felejtsetek, hogy ma, megérkezve az oltárhoz, a kereszt tövébe érkeztek ti is. Ma Krisztus papságának részesei, s ezzel áldozópapokká lettetek. Arra kaptatok hatalmat és megbízást, hogy Krisztus keresztáldozatát megújítsátok. A papi hatalomnak ez a felhatalmazás a lelke. Minden más papi ténykedés – az igehirdetés és a szentségek kiszolgáltatása – Krisztus keresztáldozatától kapja az erejét. S aki Krisztus papi hivatásából részesül, annak részt kell vállalnia Krisztus keresztjéből is.

Bizonyára sokat imádkoztatok, hogy ez a nap számotokra a kegyelem nagy és áldott napja az áldástermő esztendő sorának, a kegyelmet gazdagon osztogató papi életnek a kezdete legyen. Százak s talán ezrek várnak arra a kegyelemre, melyet ti fogtok kiosztani. A szentségek a kegyelmet közlik a pap személyes buzgóságától és szentségétől függetlenül is, ex opere operato (szentségi hatékonyság). De munkátok akkor lesz igazi papi munka, ha a kegyelmet, amit közvetíteni akartok, önmegtagadással, lemondással, az áldozatok nagylelkű elfogadásával megszolgáljátok.

Az áldozatnak csodátevő ereje van, segít ott is, ahol az ima már nem segít. Lelkeket tudtok a pokol torkából kiragadni, reménytelen helyzetekben képesek lesztek elcsüggedt emberekbe új erőt önteni, s vasmarkok szorításából szabadulhattok anélkül, hogy áruba bocsátanátok a becsületet, ha él bennetek az áldozat szelleme. Ha azzal az elszántsággal indultok a hivatás útjára, hogy a keresztet mind a két vállra veszitek és Mária hűségével követitek Krisztust.

Ezt a hűséget kívánjuk Nektek útravalóul. Tanáraitok, akik hat éven át dolgoztak elmétek és lelketek kiművelésén, növendéktársaitok, akikkel évenként keresztül együtt voltatok, plébánosotok, aki talán először kezdte élesztgetni a hivatás csíráját lelketekben, a hívő nép, mely a mindennapi kenyérrel együtt kéri Istentől a jó papokat, szüleiteket és rokonaitok, akik a mai napon áldozatos munkájuk jutalmát, imáik meghallgatását, legszebb reményeik beteljesülését látják és köszönik Istennek, - mindezek ma nagy-nagy szeretettel ajánlanak Mária oltalmába azzal az óhajttal, hogy a felszentelés oltárától elindulva, majdan, egy hosszú és termékeny papi élet után, az üdvösségre vezetett lelkek csapatával érkezettek célba: per Mariam ad Jesum – Mária által Jézushoz.

Papszentelés

A pap munkatere a világban van. Ott, abban a szektorban, ahol a jónak és a rossznak a harca folyik. A nagy küzdelem a halhatatlan lelkekért. Ahol a rossz gyakran diadalmasan tör előre és a jó visszavonul.

A papnak a veszélyeztetett oldalon van a helye, ott is az első vonalban, az élen. Ha tiszta lélekkel álltok meg reggelenként az oltár lépcsőjénél, hogy a napi szentmisét a népért és magatokért bemutassátok, Krisztus ellát elégséges erővel, hogy a napi harcot becsülettel megharcoljátok.

A zsidókról mondja az Írás, hogy a fogságból visszatelepültek, in angustia temporum (nyomorúságos időben) építették a templomot. A pap egész élete in angustia temporum folyik. Számára a szorongatás ideje nem átmeneti, hanem

normális állapot. Nem olyan, mint a vihar, mely elzúg s aztán biztatóan kisüt a nap. Az ő egén mindig vannak felhők, s azok bizony sokszor viharfelhökké sűrűsödnek, máskor meg vigasztalanul szürkére kormozzák az egész égboltot. A homo inimicus (ellenséges ember) nem alszik. Alattomban valahol mindig konkolyt hint a búza közé, valamivel mindig zavarja a lelkek békéjét, bizalmatlanságot sugalmaz, kikezdi a lelkipásztor tekintélyét, kétségeket támaszt szándékai tisztasága felől, csapdákat állít, akadályokat vet munkája elé. Őt magát kecsegtető ajánlatokkal és a test és a vér ösztönével nyugtalanítja. Megkísérti, hogy elszakítsa Krisztustól, s láncra verje a saját bűnével.

A pap nem varázsló. Nincs valami titkos hatalma, vagy ereje. Az ordinációval sem jut titkos formulák birtokába. Magától nem tud semmi olyan természetfölötti hatást létrehozni, amire nem volnának képesek azok is, akik nem vették fel a papi rendet. A kegyelem csodáit, melyek az ő közreműködésével bimbóba fakadnak és kivirágoznak, Krisztus hozza létre. A pap csak eszköz az Ő kezében. A szenteléssel csak arra kap képesítést és kegyelmet, hogy alkalmas eszköz legyen. Értelmes eszköz, öntudatos eszköz, aki a nagy megtiszteltetés és a nagy felelősség súlya alatt fenntartás nélkül simul bele Krisztus kezébe a lélekmentés nagy és szent munkájához.

Hatalmat nyertetek a szentmiséáldozat bemutatására. Nektek kell a nép bűneit, testi lelki nyomorát Isten elé vinnetek, s irgalmát, segítő kegyelmét kikönyörögnötök. A szentmise a hívő nép erőforrása, s innen kell a papnak is munkájához és a helytálláshoz az erőt merítenie.

Az én püspököm, a boldogemlékű Mailáth püspök minden miséje felért egy hatásos prédikációval. Látszott rajta, hogy a szentségi Krisztus leköti egész valóját. Napi miséiben tett szert arra a titokra, mellyel minden lelket, a legmegátalkodottabbat is, első érintésre meg tudta nyitni, és innen merítette azt a sok kegyelmet, melyet naponta szétosztott, főleg az ifjúság között. Amikor életrajzírója megkérdezte, mégis a szentmisének melyik része, melyik imája köti le leginkább, azt válaszolta, az áldozás előtti három könyörgés. Útravalóul én is ajánlom nektek. Az elsőben Krisztus békéjét kérjük az Egyház számára, melynek meghívott munkásai vagyunk. A másodikban bűneink bocsánatát s azt, hogy ne engedje, hogy tőle elszakadjunk, ne engedje, hogy a világ sodrába behulljatok. A harmadikban, hogy az élet kenyerét ne ítéltre, hanem a test és lélek orvosságaként vegyék.

(Márton Áron írásai és beszédei)

Az első ádvent

Már október végén láttam, hogy a császártól elrendelt népszámlálás és adóbehajtás kihirdetése megtörtént a Szentföldön is. Attól kezdve folytonos volt a népvándorlás minden irányban az utakon.

Pár hete látom már, hogy a Szent Szűz a Krisztus születésére való előkészületekkel foglalatoskodik. Terítőket, kis ruhácskákat és kendőket varr, meg kötöget.

Így láttam azt is, hogy a Szent Szűz, több más nővel, a földön körülül egy alacsony, de nagy fiókot; kezükben két-két pálcikával, melyekre különböző színű fonalak vannak gombolyítva, egy nagyobb terítőn dolgoznak, mely köztük a fiókban ki van terítve. Anna asszony is szorgoskodik: ide-oda megy, hogy gyapjút hozzon és abból egyiknek is, másiknak is adjon, majd hogy a szolgálók dolgát irányítsa.

József egyszer éppen a Chimki határában volt, Názárettől hat óra járásnyira, mikor éjfél körül angyal jelent meg neki és utasította, hogy induljon azonnal Betlehembe, Máriával együtt, kinek ott kell világra hoznia gyermekét. Pontosán megmondta neki azt is, mit vigyen magával az útra, és pedig csak kevés és egyszerű dolgokat, főleg pedig semmilyen kötött terítőt. Máriát ültesse számár hátára, de vigyen magával még egy kis csacsit is, csak egyéveset, melynek még nem volt fia. Ezt engedje szabadon futkosni, ő meg kövesse azt az utat, amit az mutat nekik.

Láttam azután, hogy József a názáreti házban közölte a Szent Szűzzel és Anna asszonnyal, amire az éjjeli jelenésben parancsot kapott. Erre mindhárman visszatértek Anna asszony házába és ott sietve felkészültek az útra. Anna asszony csupa aggodalom volt.

A Szent Szűz tudta már előzőleg is, hogy gyermekét Betlehemben kell majd megszülnie, de alázatosságból eddig erről hallgatott. A próféták írsaiból tudott minderről, amik a Messiás születését jövendölték. Az írásokat názáreti szekrényében őrizte. Még a templomban kapta őket tanítónőitől. Sokszor átolvasgatta az írásokat és imádkozott beteljesülésükért. Vágyakozó imádsággal epekedett a Messiás eljövetele után, és már előre boldognak magasztalta magában azt a valakit, aki majd az isteni gyermeket világra hozza. Csak az volt minden kívánsága, hogy majd legkisebb szolgálója lehessen. Alázatosságában gondolni sem mert arra, hogy az a valaki éppen ő lesz.

Minthogy tehát a próféták kijelentéseiből tudta, hogy az Üdvözítőnek Betlehemben kell majd megszületnie, annál készségesebben rendelte alá

magát az isteni parancsnak és kelt útra, ami pedig számára ebben az évszakban eléggé terhes volt, mivel különösen a hegyek közé szorult völgyekben már csipős hideg járta.

Este láttam, hogy József a Szent Szűzzel, Anna asszonynak és Kleofás feleségének, Máriának, meg néhány szolgának kíséretében Anna házából útra kel. Mária fordított nyeregben kényelmesen ült a szamar hátán, amire még csomagjaikat is rárakták, József meg vezette a szamarat. Egy másik szamarat is vittek magukkal, Anna asszony hazatéréséhez. Férje az elinduláskor kint dolgozott a földeken.

Reggelre a szent utasok Ginim határába értek, ahol harmadnap előtt az angyal megjelent Józsefnek. Anna asszonynak itt legelője volt, és innen hozták elő a kis csacsit. Őt szintén magukkal kellett vinniök. A kis csacsi a menet mellett, majd meg előtte futkosott. Anna asszony és Mária érzékeny búcsút vettek a szent utasoktól, és a szolgákkal együtt visszatértek otthonukba.

Láttam, amint a Szent Család tovább halad Gilboa hegysége felé, folyton emelkedő úton. Nem mentek át egy városon se, mert a kis csacsi mindig magányos keresztutakra tért ki, s ők követték a nyomát. Közben betértek Lázárnak egy dombon levő tanyájára, mely Szamaria irányában nem messze volt Ginim városától.

A paraszt szívesen fogadta, mert előbbi utazásaikból már ismerte őket, különösen is a Szent Szűz családja jó ismeretségben állott Lázárral.

Szép gyümölcsösök és faszorok között oly magasan fekszik a tanya, hogy a ház tetejéről messzi kilátás nyílik. Lázár még atyjától örökölte, és tanítói útján többször megfordult benne az Úr Jézus is, mikor itt a környéken tanított. A paraszt és felesége barátságosan elbeszélgetek a Szent Szűzzel. Csodálkoztak, hogy mostani állapotában vállalkozott a hosszú útra, hiszen édesanyjánál minden szükséges kényelme meglett volna.

Aztán láttam, hogy a Szent Család, innen pár órányira, de még éjjel, egy nagyon hideg völgyön keresztül, hegynek fölfelé kapaszkodik. Itt már, mintha dér is hullott volna. A Szent Szűz nagyon fázott és így szólt Szent Józsefhez:

– Meg kell pihennünk, nem bírok tovább menni.

Alighogy ezt kimondta, máris megállt a kis csacsi egy közeli öreg és terebélyes tülévelű fa alatt. Ennek közelében forrás is volt. Itt a fa alatt pihentek meg tehát. József pokrócokat rakott egymásra, hogy a Szent Szűz rájuk ülhessen, kit úgy emelt le a teherhordó hátáról. A Szent Szűz leült a

fa tövébe, aminek alsó ágára Szent József ráakasztotta a magukkal hozott lámpást. Sokszor láttam, hogy éjjeli utasok ugyanígy jártak el.

A Szent Szűz buzgó imával kérte Isten segítségét, hogy a hideg kárt ne tegyen egészségükben. Erre hirtelen oly nagy meleg járta át, hogy kezét odanyújthatta Szent Józsefnek s az ő kezét is fölmelegítette. Itt ettek a magukkal hozott apró kenyerekből és gyümölcsökből, ittak a közeli forrás vizéből, ahova azonban Szent József egy magával hozott kis kancsóból előbb balzsamolajat csöpögtetett. József olyan vigasztalóan beszélt a Szent Szűzzel, csupa jóság volt és látszott rajta, mennyire fáj neki, hogy útjuk ilyen fáradságos.

Eddigi vándorlásukat már két folyócska is keresztezte; az egyiket keskeny cölöphíd vezetett át. A kis szamar szépen átúszta a vizet. Különbö is érdekes volt a szabadjáró eresztett kis csacsi ide-oda futkosása. Egyenes úton, különösen hegyek között, ahol nem lehetett eltévedni, hol mögöttük, hol meg előttük futott, útelágazásoknál azonban mindig újra elébük jött, hogy a helyes irányt mutassa, ahol pedig pihenni akartak, csendesen megállt, mint itt a terpentinfá alatt is.

Ettől a fától két óra járásnyira délnek, láttam, hogy a Szent Család egy nagy tanyához ér. A ház asszonya éppen nem volt otthon, és a gazda elutasította Szent Józsefet azzal, hogy nincs nagy szükségük a pihenőre és még bátran tovább mehetnek. Mikor innen jódarabot tovább haladtak, látták, hogy a kis csacsi befut egy üresen álló pásztorkunyhóba, ahová aztán ők is betértek. Néhány pásztor, akik éppen a kunyhó kitakarításával foglalkoztak, nagyon barátságosan fogadta őket. Mindjárt szalmát, pár köteg nádat és rőzsét is hoztak, hogy tüzet gyújthassanak.

Közben ezek a pásztorok elmentek abba a tanyába, ahonnan a Szent Családot elutasították, és ott elmondták az akkorra már hazatért háziasszonynak, József milyen kedves és jámbor ember, és hogy felesége milyen szép és csodálatos szent asszony. A háziasszony szemrehányást tett a férjének, amiért ezeket a jó népeket nem fogadta be. Nyomban el is ment két gyermekével a Szent Családhoz s különböző ennivalót vitt nekik. Jó szívvel bocsánatot is kért tőlük és egészen megindult rajtuk. Jóleső pihenés és étkezés után eljött a férje is és kérte Józsefet, bocsásson meg neki, amiért így elutasította. Tanácsot is adott, hogy még egy óráig haladjanak hegynek föl, ahol még szabbath előtt beérhetnek egy jó fogadóba, és ott is tölthetik a szabbathot. Ezután a Szent Család útnak is indult. Másnap egész napon át ott láttam időzni a Szent Családot a fogadóban. Mindketten közösen végezték

imáikat. A Szent Szűz mellett ott láttam a háziasszonyt három gyermekével, de eljött látogatásukra, ugyancsak mindkét gyermekével, a tegnapi háziasszony is. Meghitten ültek együtt és egészen lebilincselte őket Mária szemérmessége és bölcsessége. Különösen nagy megindulással hallgatták, amint a gyermekekkel hosszasan elbeszélgetett és tanította őket.

A gyermekeknek kis pergament tekerceik is voltak, s Mária azokból olvasgatott velük; utána nagy szeretettel elmagyarázta nekik, amit elolvastak, úgyhogy nem tudták róla levenni a szemüket. Oly édes volt ezt látni, s még édesebb hallgatni.

A délután folyamán Szent József a gazdával körüljárta a környéket; elbeszélgetve megnézték a kerteket és a szántóföldeket, amint azt szabbathokon az ottani jámbor embereknél mindig így látom.

A Szent Család az éjszakát is ott töltötte. Korán reggel aztán folytatták útjukat és a hegység délkeleti lejtőjén leereszkedtek egy völgybe. Most már mind jobban eltávolodtak Szamariától, pedig eddigi útirányuk mintha éppen arrafelé tartott volna. Mikor leértek, megpillanthatták a Garizim-hegyi templomot, mely messze látszik. Oromzatán oroszlán- és más állatszobrok vannak. Ezek a szobrok a napfényben féhéren csillognak.

Innen már sík úton láttam őket haladni. A Szent Szűz közben-közben gyalog is megy. Alkalmasabb helyeken többször meg is pihennek és esznek. Kis kenyérek vannak náluk és húsító-, de egyúttal erősítő ital is, kétfülű, kicsiny, mintás korsókban, melyek mintha ércből volnának, olyan fényesek. Balzsamolaj van bennük, s ebből kevernek a vízbe egy keveset. Néhol bogókat és gyümölcsöket is szednek, amik naposabb helyeken még megmaradnak a bokrokon és a fákon.

Mária nem úgy ül a nyeregben, mint nálunk szokás. Lábai nem lógtak le, hanem maga alá húzva, zsámolyszerű deszkán pihennek. Így minden mozdulata igen nyugodt és tisztes. Fölváltva a samár jobb-, majd baloldalán ül. Józsefnek minden pihenőnél és leszállásnál első dolga az, hogy a Szent Szűz számára kényelmes ülő- és nyugóhelyet készítsen.

Útjuk vége felé József mind sűrűbben tért be egyes szállásokba, mert az út a Szent Szűzre mindig kimerítőbb lett. Folyton a kis csacsitól jelzett utakon haladtak és bizony másfél napi kerülőt is tettek Jeruzsálemtől keletre. A környéken József apjának legelői voltak és így ő jól ismerte a vidéket. Ha a Betánia mögötti pusztaságon vágnak át, és egyenesen délnek mennek, Betlehemet hat óra alatt könnyen elérhették volna. Csakhogy ez az út hegyes-völgyes és különösen ebben az időszakban nehezen járható; ezért a kis

csacsi nyomán mindig a völgyekben haladtak és mindjobban közeledtek a Jordánhoz.

Láttam aztán, hogy a szent utasok már fényes nappal betérnek egy pásztorlakba, mely Jánosnak jordáni keresztelőhelyétől úgy három, Betlehemtől pedig hét óra járásnyira lehet. A ház mellett, de egészen külön, volt egy pajta is. Itt a földműves szerszámokat és a pásztorok eszközeit őrizték.

Az udvaron volt egy kút is, körülötte fürdőmedencékkel, amik a kútból csöveken át kapták vizüket. A gazdának sok földje lehetett, mert nagy gazdasága volt. Sok szolgát láttam jönni-menni, akik mind itt étkeztek.

A gazda nagyon barátságosan és szolgálatkészen fogadta az utasokat. Tágas helyiségbe vezette őket és a teherhordót is ellátta. Egy szolgálónak meg kellett mosnia József lábait a kútnál és másik ruhát is adott rá arra az időre, míg az övét a portól megtisztították és a gyűrődéstől rendbe hozták. Vacsorájuk után itt nyugalomra tértek.

Ettől a legutolsó betéréstől Betlehemig körülbelül három órai út állt előttük. Betlehem északi oldalán haladtak és észak felől közeledtek a városhoz. Közben letérve az útról, még egy pihenőt tartottak. Mária leszállt a samárról és rendbe hozta ruházatát.

Innen József, a Szent Szűzzel együtt egy nagy épület felé tartott, ami több kisebb épülettől és udvartól körülvéve, csak néhány percre volt Betlehemtől. Az eleje fákkal beültetett, és mindenféle nép pihent ott a sátrak alatt. Dávid családjának ősi háza volt ez és egykor József szüleinek is otthona. Még most is laktak benne József szüleinek rokonai vagy ismerősei, de egészen idegenül bántak vele, és meg sem akarták ismerni. Ebben az időben a római bejelentő- és adószedőhivatal működött itt.

József a Szent Szűzzel, a samarát zablán vezetve, azonnal bement, mert minden ideérkezőnek jelentkeznie kellett, s itt kis írást kapott, ami nélkül be sem engedtek senkit Betlehembe.

Innen aztán bementek Betlehembe. Az egész település szétszórtan épült. Áttört falán, mint valami lebontott kapun lehetett bejutni a városba. Mária a város elején nyugodtan megállt a samár mellett, József meg mindjárt a legszélső házakban szállást keresett, de hiába, mert már sok vidéki utas érkezett Betlehembe, és az emberek ide-oda futkostak.

József tehát visszajött és megmondta Máriának, hogy a közelben már nem kaptak szállást, hanem beljebb kell menniök. A samarat kantaránál fogva vezette, s a Szent Szűz mellette lépdelt. Valahányszor egy újabb utca elejéhez értek, Mária ismét megállt a samár mellett, miközben József újra

háznál-házra járt, hogy szállást keressen, de mindig szomorúan jött vissza. Ez többször is megismétlődött, és a Szent Szűznek néha hosszabb ideig is várakoznia kellett. Minden tele volt jövevényekkel, mindenütt csak elutasításban volt részük. József ezért azt mondta Máriának, hogy menjenek át a város másik felébe, ott majd bizonyosan találnak szállást. Így aztán egy darab úton visszamentek arra, amerről jöttek, s déli irányban tértek le.

Most már bátortalan szorongással haladtak egy utcán végig, ami inkább országúthoz hasonlított, mert mellette a házak dombokon álltak. De itt is eredménytelen volt József minden próbálkozása.

Betlehem másik oldalán, ahol a házak még szétszórtabban épültek, egy mélyebben fekvő szabad térségre értek. Ez egy mezőhöz hasonlított. Itt már nem volt nagy forgalom. Egy olyan fészerformát találtak, amitől nem messze terebélyes fa állott, mely lombos hársfa módjára kínálta árnyékát. Törzse sima volt, s kinyúló ágai szinte egy tetőt formáztak.

Ehhez a fához vezette József a Szent Szűzet. A fatörzs tövében úti poggyászkából kényelmes ülőhelyet csinált neki, hogy kipihenhesse magát, ő meg elindult a közeli házakba szállást keresni. A szamár fejével a fa felé fordulva állt.

Mária először, csak úgy állva, nekitámaszkodott a fának. Bő fehér gyapjúruhája öv nélkül, ráncokban omlott végig rajta, fejét fehér fátyol borította. Sok ember ment el arra, oda is néztek, nem is sejtve, hogy Üdvözítőjük oly közel van hozzájuk. A Szent Szűz meg csak alázatosan, türelmesen várakozott. De bizony már nagyon sokáig kellett várnia, s ezért maga elé vont lábakkal leült a pokrócra. Karjait keblén keresztbe fektetve lehajtott fejjel ült itt tovább. József most is elszomorodva tért vissza: szállást itt sem talált. Azok a barátai, kikről a Szent Szűznek beszélt, alig akarták megismerni. Sírva mondta ezt el, s még Mária vigasztalta.

József aztán még egyszer végigment minden házon, de mert kérésénél éppen feleségének közeli lebetegedésére hivatkozott, annál határozottabban utasították vissza.

A hely ugyan eléggé magányos volt, de egyes arra menők végül mégis csak megálltak, s a távolból néztek kíváncsian a Szent Szűzre, amint ez már történni szokott, ha valakit esti szürkületben sokáig látunk egy helyben állani. Úgy gondolom, egyesek meg is szólították és megkérdezték, hogy kicsoda?

Végre újra előjött József, de oly leverten, hogy szinte félve közeledett. Minden hiába, mondotta, de tud a város előtt egy védett helyet, ahol

pásztorok szoktak meghúzódni, s ahová ők is többször betértek, mikor jószággal jöttek a városba. Ott majd egészen bizonyosan találnak szállást. A helyet már fiatal kora óta ismeri; ide vonult félre többször imádkozni és itt rejtőzött el testvérei elől, mikor bántani akarták. Ha a pásztorok meg is jönének, könnyen megegyezik majd velük. De ebben az évszakban nemigen tartózkodnak benne. Csak Máriának legyen meg egyszer a nyugodt helye, akkor majd újra körülnéz.

Így tehát a keleti oldalon újra kiballagtak Betlehemből és egy gyalogösvényen balra kanyarodtak. Olyanforma út volt ez, mint amilyen kisvárosok leomlott falai, sírjai és sáncai között szokott húzódni. Kezdetben kissé emelkedett, föl egészen egy dombig; onnan ismét lefelé haladtak és Betlehem keleti oldalán, pár percrenyire a várostól, elértek egy másik dombhoz vagy régi sánchoz, amely előtt igen kedves helyen, különböző fák állottak. Nagyjából túlevelűek (terpentinfa és cédrusok), a többieknek meg olyan kis levelűek voltak, mint nálunk a puszpángnak. Az egész hely úgy festett, mint kisvárosok szélén a lerombolt sáncok környéke.

A nap már jó mélyen járt, mikor odaértek egy barlang bejáratához. A kis csacsi, mely mindjárt József szülőházától, a várost megkerülve, idefutott, most azonnal elébük jött, amint ideértek és játékos jókedvvel ugrált körülötük. Ekkor a Szent Szűz így szólt Szent Józsefhez:

– Lám, bizonyosan azt akarta Isten, hogy ide térjünk be szállásra.

József azonban nagyon szomorú volt és magában megszegyenülést érzett, főleg, mert oly sokszor hangoztatta, milyen jó fogadtatásban lesz majd részük Betlehemben. A teherhordó szamarat beállította a barlang bejárata fölött kiugró tető alá, ugyanott jó ülést csinált a Szent Szűz számára, ahová az le is ült, ő maga meg lámpát gyújtott, kinyitotta a barlang vesszőből font ajtaját és belépett.

A barlang bejárata keskeny volt, mert a falak mellett sok, kákához hasonló szalmaköteg állott, ezekre barna pokrócokat terítettek. De még beljebb, a tulajdonképpeni barlangban is, több holmi volt, ami elfoglalta a helyet. Belőlük József, amennyire szükségesnek látta, többet kihordott, hogy a barlang északi felében kényelmes nyugvóhelyet készíthessen a Szent Szűznek. Majd égő lámpást akasztott a homályos barlang falára s bevezette a Szent Szűzet, aki leült a pokrócokból és szalmakötegekből készített fekvőhelyre. József alázatosan elnézést kért a gyenge minőségű szállásért, Mária azonban szívből örült és teljesen elégedett volt.

Mialatt Mária így pihent, József egy magával hozott bőrtömlővel lement a domb mögötti füves völgybe, ahol keskeny patakocska folyt, és abba két cövek segítségével úgy állította be a tömlőt, hogy az lassan megtelt vízzel. Ezzel aztán visszament a barlanghoz. Később visszatért a városba, és onnan kisebb edényeket, némi gyümölcsöt és több rőzseköteget hozott magával.

Most egy nyéllel ellátott rácsos edényformát hozott elő, ami izzó paraszat tartalmazott. Ezt a barlang bejáratánál, az északra eső fal mellett kiborította a földre, és tüzet csinált vele. A parázstartót a többi úti holmival hozta magával. A tüzelőkötegek vékony ágacsákak voltak, széles sáslevelekkel gondosan átkötve.

Most József ételfőzéshez látott pépszerű, sárga szemes anyagokból és főtt húsos gyümölcsből; a gyümölcsöt evésnél kettészelték. Sok mag volt benne. Melléje kis lapos kenyérféleket ettek.

Miután így megvacsoráztak és imájukat elvégezték, József fekvőhelyet készített a Szent Szűznek. Jó csomó sásra takarót terített, ami – mint már mondtam – Anna asszony házában készült, egy másik takarót meg összegöngyölítve fejpárnának helyezte el. Aztán bevezette a szamarat, és bekötötte ott, ahol nem volt útban, betömte a barlang nyílásait a légvonat ellen, utána magának is nyugvóhelyet készített a barlang bejáratánál. Igen szomorú volt és láttam, még sírt is. Majd imádkozott és alázatos megnyugvással lefeküdt.

A másnapi szabbathot a Szent Szűz a barlangban töltötte, buzgó imádság és elmélkedések között. József többször eltávozott, valószínűleg a betlehemi zsinagógába ment. Aztán együtt láttam őket a tegnap elkészített ételből ebédelni és imádkozni.

Mária közölte Józseffel, hogy éjfélkor jön el gyermeke megszületésének ideje; akkor lesz ugyanis kilenc hónapja annak, hogy Isten angyalától az üdvözlést vette. Kérte azért, tegyen meg ő is mindent, hogy az Istentől megígért és természetfölötti módon fogant gyermeket e világra jövetelkor, a lehető legnagyobb tisztelettel fogadják. Egyúttal egyesítse a maga imáját is az övével azokért a keményszívű emberekért, akik nem akartak Neki szállást adni. József ajánlkozott, hogy néhány ismerős jámbor asszonyt segítségére hív a városból, de a Szent Szűz ezt elhárította azzal, hogy nincs szüksége emberi segítségre.

József még a szabbath elmúltá előtt visszament Betlehembe és mihelyt a nap lenyugodott, gyorsan összevásárolt néhány szükséges dolgot; zsámolyt, kicsiny alacsony asztalkát, néhány tálat, aszalt gyümölcsöt, szőlőt, és sietett velük vissza a barlangba.

Itt újra vacsorát készített, melynek elfogyasztása után együtt imádkoztak. Aztán a maga fekvőhelyét egészen elkülönítette a barlang belsejétől úgy, hogy körülötte néhány cölöpöt vert le, és rájuk a barlangban talált gyékényekből akasztott föl néhányat. Megabrakolta még a szamarat is, mely a bejáratnál balra a fal mellett volt bekötve. A jászol takarmánytartóját jól megtöltötte sással, puha füvel és mohával, a számarra meg takarót terített, ami a tartó szélén át lelógott.

Mikor aztán a Szent Szűz József tudtára adta, hogy ideje közeledik és ezért menjen ki a fülkéjébe imádkozni, még több lámpást meggyújtott és akasztott föl a barlangban. Egyszerre neszt hallott a bejárat felől, s ezért kiment a barlang elé. Ott találta a kis csacsit, mely eddig szabadon futkosott a völgyben. Az pedig vidáman futott hozzá és játékosan ugrált körülötte. József a barlang kiugró teteje alatt megkötötte és szénát szórt elébe.

Mikor visszament a barlangba és hálófülkéje nyílásából még egy pillantást vetett a Szent Szűzre, látta, hogy az neki háttal fordult és arccal kelet felé fekvőhelyén térdelve imádkozik. Úgy látta, mintha csupa tűzláng venné körül Máriát, az egész barlangot pedig csodás ragyogás töltötte be. József éppúgy nézett a Szent Szűzre, mint ahogy Mózes tekintett az égő csipkebozkorra. Ekkor szent félelemmel eltelve bevonult kis fülkéjébe és arcra borulva imádkozott.

(Emmerich Katalin betlehemi látomása)

József teljes mértékben bízott Istenben

Advent negyedik vasárnapjának evangéliuma Jézus megszületésének előzményeit mutatja be Szent József szemszögéből. Mint tudjuk, ő volt Máriának a jegyese, aki „még egybekelésük előtt méhében fogant a Szentlélektől” (Mt 1,18). Isten Fia a régi prófécia szerint (v.ö. Iz 7,14), egy szűz méhében válik emberré, és ez a misztérium együtt mutatja meg a bűnnel megsebzett emberiségnek Isten szeretetét, bölcsességét és hatalmát.

Szent Józsefet igaz emberként mutatja be a Szentírás (Mt 1,19), aki hű Isten törvényeihez és készen áll beteljesíteni az Ő akaratát. Pontosan ezért lép be József is a megtestesülés misztériumába azt követően, hogy egy angyal megjelent álmában és ezt mondta neki: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől”

(Mt 1,20-21). Ezek után nem akarta többé titokban elbocsátani Máriát, hanem magához vette mivel Máriaiban ettől kezdve Isten művét látta.

Szent Ambrus szerint – mondta a Szentatya – József szeretetreméltó és igaz ember volt, ezért vált méltóvá e nagy feladatra. Belső kétségei ellenére József pontosan azt tette, amit az Úr angyala megparancsolt neki. József hirdeti az Úr csodáit az által, hogy tanúskodott Mária szüzességéről, és védte a Messiást földi élete során. Ezért tehát tisztelnünk kell Jézus nevelőapját, mert őbenne jelenik meg az új ember, aki bizalommal és bátorsággal néz a jövő felé. Nem saját elképzeléseit követi, hanem teljes mértékben rábízta magát Isten végtelen irgalmára, aki beteljesíti a jövődőlést és megnyitja az üdvösség időszakát – magyarázta a Szentatya.

XVI. Benedek advent negyedik vasárnapján az egyetemes Egyház védőszentje, Szent József oltalmába ajánlotta a „Pásztorokat”, papokat és püspököket arra kérve őket, hogy híveiknek és az egész világnak hirdessék Krisztus tetteit és megváltó ígérését. Ezáltal az emberek egyre közelebb kerülhetnek Jézushoz, az Igéhez, aki maga is testet öltött, magához vonzza az embereket és Istenhez vezeteti őket. A pápa Szűz Mária segítségét kérve azért imádkozott, hogy Karácsony alkalmával nyíljon meg az emberek szeme és lássák meg Jézust, hogy örüljön a szív a szeretettel való találkozáskor.

(Vatikáni Rádió, 2010.12.20.)

Újabb felismerések a halálközeli élményekről

A halálközeli élmények oka nem lehet az agyi oxigénhiány, mert a tudat működése nem követi az agyműködést; és mert nemritkán a haldokló mellett tartózkodó egészséges hozzátartozók is tapasztalnak ilyen élményeket.

A halál közelébe kerülő emberek 10–20 százaléka számol be ún. halálközeli élményekről. Sokan nagy nyugalmat, békességet éreznek, néhány pillanat alatt filmszerűen leperog előtük az életük, látják tetteik másokra gyakorolt hatását, kilépnek a testükből, korábban elhunyt személyekkel vagy angyalokkal találkoznak. A különös jelenséggel immár harminc éve foglalkozik az IANDS (International Association for Near-Death Studies) halálközeli élményeket kutató nemzetközi szervezet, melynek szeptember elején tartott konferenciáján a téma szakértői szólaltak meg.

Bruce Greyson, a Virginiai Egyetem orvos tanszékvezetője előadásában elmondta: „A halálközeli élmény során legtöbb esetben jobb a tudati

működés, mint normál ébrenlét idején. Gyorsabb, tisztább, logikusabb a gondolkodás, világosabb a gondolatmenet, elevebb az érzékelés és a memória. Ha valakit a 15 évvel ezelőtti halálközeli élményéről kérdezzük, úgy beszél róla, mintha tegnap történt volna. Ha más eseményekről kérdezzük ugyanabból az időszakból, legfeljebb homályos emlékeket tud felidézni.” Greyson szerint az élmények maradandósága a halálközeli élmények hitelességét igazolja: a közelmúltban végzett vizsgálata során egykori betegek szinte ugyanúgy számoltak be az élményeikről, mint húsz évvel ezelőtt.

Greyson rámutatott: a halálközeli élmények arra utalnak, hogy a tudati működés független az agyműködéstől, mert míg a halálközeli állapotban az agyműködés romlik, addig a halálközeli élményekről beszámoló személyeknél a tudati működés nem gyengül. „Ha meggondoljuk, hogy ezek az intenzívebb gondolkodási folyamattal járó élmények olyankor történnek, amikor az agy rosszul vagy egyáltalán nem működik – szívmeállítás vagy mély anesztézia közben, amikor a tudomány szerint meg kellene szünnie a gondolkodási képességnek, az érzékelésnek és az emlékezésnek –, akkor világossá válik, hogy ezt a jelenséget az agy fiziológiája alapján nem lehet megmagyarázni.”

A konferencia másik előadója, Eben Alexander idegsebész 2008-ban bakteriális eredetű, súlyos agyhártyagyulladásra került; kómába került, hat napig mesterségesen lélegeztették. Visszatérése után napokig alig tudott beszélni, nem emlékezett a kóma előtti időszakra. Az agy súlyosan leromlott állapotában azonban erőteljes halálközeli élményt élt át: látás, hallás és szaglás útján egyaránt olyan eseményekkel érzékelt, ami – mint mondta – „leírhatatlanul döbbenetes”. „Azt hiszem, elég jól felgyógyultam, de az agyam most meg sem közelíti azt, ahogyan akkor működött. Hogyan lehetséges, hogy egy haldokló agy sokkalta fogékonyabb, és képes azt a hatalmas mennyiségű információt kezelni és mind összerakni?” – tette fel a kérdést Alexander.

A konferencián előadást tartott a halálközeli élmények kutatásának elindítója, az IANDS alapítója, Raymond Moody is. Előadásában olyan halálközeli élményekről beszélt, amelyeket nemcsak a beteg, hanem a közelében tartózkodó hozzátartozó is átél. Elmondta: 1972-ben hallott először ilyen esetről egy orvos kollégájától, aki miközben saját édesanyját élesztette újra, hirtelen úgy érezte, kilép a testéből. Látta édesanyja lelkét és fölülről saját magát, amint az újjáélesztésért küzd. Amikor édesanyja meghalt, lelkét – anyja néhai ismerőseinek lelkével együtt – egy alagúton át látta távozni.

Több mint harminc évnyi kutatás után Moody úgy véli, a hozzátartozók legalább olyan gyakran részesülnek úgynevezett „megosztott” halálközeli élményben, mint maguk a betegek. Ilyenkor az illető látja, amint a haldokló lelke – olykor fénygömb, máskor a test áttetsző hasonmása formájában – távozik a fejen vagy a mellkason át. Előfordul, hogy a hozzátartozó az életre történő visszatekintésnek is részesévé válik. Moody szerint ezek az esetek is azt igazolják, hogy a tudat az agytól függetlenül létezik, hiszen a hozzátartozók agyműködése teljesen egészséges. „Az ő agyuk oxigénellátása tökéletes, mégis pontosan ugyanolyan élményekről számolnak be, mint a halál küszöbére került betegek.”

Moody szerint az élmények valóságát meggyőzően igazolja az a megosztott halálközeli élmény, amelyet egy pap és egy szerzetesnő élt át Dél-Afrikában. Egyszerre szenvedtek autóbalesetet, és mindkettejük szív-működése leállt. Az újraélesztés után mindketten beszámoltak róla, hogy elhagyták a testüket és együtt léptek valamilyen fénybe. A dolog érdekessége, hogy elbeszélésük a legapróbb részletig mindenben megegyezett. Harminc évnyi kutatás után „most igazi, komoly lépést tettünk a halál utáni élet megértése felé” – idézi Moodyt a *The Epoch Times*.

Magyar Kurír, 2011.09.30.

A kislány megváltozott

A barátnőm lányát talán három éve tanítom angolra. Kb. két éves korában kezdtem a tanítását. A kezdetekben már az érkezése előtt fél órával egy gymor görccsel vártam. Nem tudtam ezt igazán megmagyarázni, hogy miért, hiszen már elég régóta tanítok angolt, és ilyen problémám nem szokott lenni.

Egy nagyon aranyos kislány volt és édesanyja szerint mindig vágyott idejönni hozzám, de mégis ittlétekor egyfajta állandó ellenállás volt benne. Nem lehetett neki pusztán adni, nem lehetett hozzáérni sem. A másik ellenállás, hogy az angol tanulás közben soha nem szólt egy szót sem. A kisgyerekek amit hallanak, azt szokták „visszamondani”. Ő a tagadásába burkolódzott. Tudható volt, hogy a tudás az benne van, csak valamiért nem hajlandó visszaadni belőle semmit. Nagyon lassan lehetett rávenni, hogy egy picit rajzoljunk vagy fessünk, de ha valami az én ötletem volt, akkor mindig „nem”, hanem azt, amit ő akart. Ezt igyekeztem maximálisan elfogadni.

Néha a játék közben rövid időkre a tekintete, a szem teljesen átalakult, és olyan támadó formát öltött felém. Lehet erre azt mondani, hogy rossz kedve van, de utólag azt mondom nem az volt. A tanítás közben, amikor egy-két percig gondolkodott, akkor egyre rendszeresebben kezdtem egy-egy imát elmondani érte. Előfordult, hogy ilyen állapotában el is lökött engem, de általában nyugalomban volt. A legfurcsább az volt, hogy nem engedte az érintést, amit a gyerekek általában szeretni szoktak.

Közben a beszélgetésekből kiderült, hogy a kislány apukájának egyik fiatal unokatestvére hirtelen meghalt, és ezt nem tudta feldolgozni. Természetes emberi reakció, hogy ilyenkor az ember sodródik, haragszik, főleg, ha nincs meg az isteni kapcsolat, bizony nagyon hamar megtalál bennünket a gonosz. Persze jöttek a „haverok” a sok-sok jobbnál jobb tanáccsal, és már ott tartott az apuka, hogy kétszer is volt reikis beavatáson. Innentől kezdve még jobban kinyílik a kapu az okkultizmus, a Sátán könnyed módszerei felé.

A kislány testvére egészen kicsi korától kruppos betegségtől szenvedett. Görcsös köhögéseket, rohamszerű fulladásos helyzeteket megélni egy kicsi gyermekkel természetesen nagyon kétségbeejtő a szülők számára. Persze jön a gonosz következő kísértése, melyben az aggódó szülőknek egy újabb varázslatos módszerét nyújtja homeopátia néven. El is kezdték adni a gyermeknek, hiszen mennyire jó, hogy csak természetes anyagokat tartalmaz, bármennyi bogyót be lehet szedni, mellékhatásai vagy nincsenek, vagy nem károsak stb. A gyermek, ha kicsi (hál Istennek) még képtelen arra, hogy manipulálja érzelmeit, mondanivalóját, gondolatait. Ez a kisfiú a kertben mindig a lépcső alatt szeretett játszani. Egyik délután az anyuka arra lett figyelmes, hogy fél odamenni, mert a kisfiú szerint ott volt egy „bácsi”. Az anyuka persze próbálta vigasztalni gyermekét, hogy ne féljen, de ez a bácsi nem tágitott a gyerek mellől, és az esti lefekvésnél is látta a sarokban. Kinek merte volna elmondani mindezt az anyuka?

A kisfiú sorozatos nyugtalansága miatt az édesanyja próbálta keresni a kiutat, de sajnos akkor még nem tudta, hogy merre induljon. A következő lépés a kineziológushoz vezetett. A kineziológus megállapította, hogy a probléma abból adódik, hogy az anyukán ott van egy halott, akit majd ő leszed róla. Miután ez valamilyen formában megtörtént, a rákövetkező években semmilyen pozitív változást nem hozott. A gyermek küzdött nyugtalanságával és a köhögésével, és az édesanyja helyzete sem javult, sem testileg sem lelkiileg, hiába járt a természetgyógyászhoz és egy kineziológushoz is.

Teltek az évek, újra kisbabát várt az édesanya. A terhesség pár hónapja testileg rendkívül megviselte. Szokás szerint néha-néha visszatért a természetgyógyászhoz. Egyszer, amikor elmondta, hogy kisbabát vár, bizony kibújt a szög a zsákból. Vigasztalás, bátorítás és együttérzés helyett megszólalt a természetgyógyász szavain keresztül a Sátán: „Azért vannak a rosszullétek, mert neked ez a terhesség nem időszerű, a szervezeted a rosszulléttel védekezik, a nem kívánt áldás ellen. Ha van egy kis eszed, most menj az orvoshoz, és még időben veted el a gyermeket.”

Azt gondolom, ezen a ponton kell mindannyiunknak megállni, mély levegőt venni, és tisztán helyére tenni a dolgokat. Barátnőmnek volt annyi lélekjelenléte, hogy hátrafordult, becsukta az ajtót, és soha többé nem ment vissza a természetgyógyászhoz. Később megszületett ez a kislány, akiről a történetet írni kezdtem. És egy kis tünemény lett! Amikor ez a kislány egy éves volt, az anyuka újra teherbe esett. De az apukával való konfliktus is, és ki tudja még miért, kilenc hetesen ez a baba elment. Nagyon nehéz volt mindezt feldolgozni, hiszen egy édesanyának ez óriási fájdalom. Lelkileg még mélyebbre került, és fájdalmában teljesen egyedül maradt.

Később lassan elkezdett velem eljárni a gyóntató atyám miséire és a vele való beszélgetések által kezdett egy picit könnyebbé válni a megsebzett szíve, kezdett a gyógyulás útjára lépni. Már nem kereste az okkultizmus különböző fajtáit, megtanult imádkozni és sok-sok sírás, küzdelem, nehézség mellett kezdte meghallani Jézus és a Szűzanya hívó szeretetét. A félelemtől remegő hangja kezdett megnyugodni (ezt ő nem vette észre, csak az őt körülvevők), mindennapos görcsös fejfájási rohamai, melyeket a legtöbbször csak injekciós kezeléssel tudtak a kórházban enyhíteni, kezdtek ritkulni és szép lassan elmúlni, már gyógyszer nem kellett hozzá. Hétről hétre, napról napra a félelemtől, a fejfájástól, a kétségbeeséstől, a fájdalomtól kezdett szépen távolodni, és a Szűzanyába kapaszkodva kezdett megtisztulni.

A kislányra visszatérve a nagyon erős ellenállás, a folyamatos „nem” válasz mindenre újból és újból elgondolkoztatott, és újabb kérdéseket vetett fel bennem. Nem tudtam mit tenni, egyre gyakrabban kezdtem imádkozni érte. Ilyenkor nyugalomban ült az ölemben, és nagyon bújt hozzám, mint aki fél és valamifajta menedéket keres. Nem is olyan rég történt, hogy az én saját gyermekem mókusos óvodai fejdíszre felálló fülekkel ott feküdt a szobában, ahol tanultunk. Ezt észrevette, és feltette a fejére, és felemelve kezeit jött felém, és közben mondta: „én vagyok az Ördög és bekaplak”. Elhívtam más játéokra, jött is velem, de később még egyszer visszatért ehhez, és újból

feltette a fejére, és újból mondta, hogy bekap. E közben az arca egészen megváltozott. Nagyon negatív dolog sugárzott ilyenkor a tekintetéből.

Az anyukájának hetekig nem is mertem megmondani ezt az eseményt. E közben bennem érett az a gondolat, hogy ezt a kislányt meg kellene keresztelni. Nehezen, de összeszedtem minden bátorságomat és a barátnőmmel beszéltem erről. Nagyon örültem annak, hogy rámondta, hogy legyen keresztelő. Persze a férje részéről volt ellenállás, meg az is komoly vita tárgya volt, hogy ki keresztelje meg. Végül megszületett egy kompromisszum, hogy a hozzájuk közel eső plébánián lehet keresztelő. A keresztelés előtti napon ez a négy éves kislány a testvérét szinte egész nap ütötte vágta, állandóan ment a veszekedés, a barátnőm már nem győzött imádkozni. Másnap a keresztelésre menet a kocsiban végig tombolt. A templomba, a paphoz úgy kellett oda húzni a gyereket, óriási ellenállás volt benne. Csak a pappal háttal volt hajlandó megállni. Így a pap a gyerekeknek csak a hátát tudta megkeresztelni. Az édesanyja úgy tartotta a gyereket, hogy folyt a hátán az izzadság. Az Úr Jézusnak megköszönve, mégis meg lett keresztelve.

Utána az édesanya elhozta ezt a kislányt a Szeretetláng kápolnába, ahol a gyóntató atyánkkal is imádkoztunk érte szülők és az atya, kéz a kézben. A kislány odajött hozzánk és a kis kezét bedugta a kezeink közé. Utána leült a kislány egy székre, az atya elé térdelt, ő odaadta a kis kezét az atya kezébe, mosolygott rá, és így imádkoztak. Mi, szülők, akik egymás mellett térdeltünk, átöleltük egymás és sírtunk örömeinkben. Közben a táskából a kislány kikotorta a rózsafüzért és ott tartotta a kezében, ült és mosolygott... Ezután, ahogy kijöttünk a kápolnából, felkérdezkedett hozzám, és odatette a vállamra a kis fejét. Megnyugodott, és az a fajta megköötözöttség, ami fogva tartotta, megszűnt.

Egy hét múlva elhozta az anyuka angolra. Beraktam a hintába és mondtam neki angolul, hogy „up and down” (fel és le), és ő énekelve mondta utánam, boldogan, mosolyogva, nevetve. Azért is, mert egy kisgyerek még nem manipulál az érzelmeivel. Azt adja, ami belül van, ettől olyan tiszta, ettől olyan szép és csodás mindez. Gyökeres változás volt! (Ha átgondoljuk saját életünket, minden bizonnyal mi is tudnánk hasonló történeteket mesélni saját életünkben.)

És azóta otthon is változás történt. Az édesapja haragudott a kislányra, hogy miért nem bújik hozzá. Az jólesett volna neki, hogy lány létére bújjon az apjához. A kislány, ahogy megváltozott belülről, ez is megváltozott. Azóta bújik az apjához, az apjának új értelmet adott a délutáni hazajövetelhez ez a változás. Szeretgeti az apját.

Ez a tisztulási folyamat természetesen nem zajlik le egy pillanat alatt, de a keresztelő elindított egy folyamatot, melyben a szép, komoly kezdés után tovább tudunk lépdelni és tisztulni, tisztítani. Érdekes ezt átgondolni, hogy ami a szülők, felnőttek jelentős hányadánál is tapasztalható: a nagy tagadás – ez a leány átment az elfogadásba, elfogadja a segítséget, a szeretetet. Kinyitotta a szívét!

A történet tanulsága: sajnos gyarló természetünk, és kísértésre hajlamos mivoltunk gyakran húz bennünket a könnyű megoldások felé. Ahol a leg-egyszerűbb letenni a 20 ezer Ft-ot a tíz kezelésre, abban bízva, hogy életünk minden gondja megoldódik. Ezzel ellentétben Jézus minket egy olyan útra hív, melyen a kezünket tartja, de a lelkiismeretünket ébren vigyázza. Ez a nehezebb, de csodálatos út. Ne essünk áldozatul a Sátán mindenféle gonosz cselszövéseinek, mint például a reiki, a homeopátia, kineziológia és egyéb okkult dolgok, mert ezektől igaz békességet nem kaphat szívünk.

Sokszor a szülők bajban vannak egy-egy hiperaktív vagy rendszeresen rosszkedvű gyerekekkel. Itt különösen arra lettem figyelmes, hogy a tekintete megváltozott. Ilyenkor nem gyógyszer és egyebek, kineziológia stb. kellene. Ettől csak süllyedni fog a gyerek. Egy-két hétre lehet hogy van pozitív változás, de tartósan nem. A legfőbb gyógyító az Isten, oda kellene menni, mert egyebekkel tartós javítás nem várható. Ilyen a keresztelés vagy a szenteltvíz használata, ima és egyéb. A családi ima kellene és a szeretet (azt adni a másoknak, ami neki a legjobb). Csodálatos volt látni ennek a gyerekeknek a szabadulását. Ezt az élményt kívánom sok szülőnek.

Köszönjük a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Szent Szívének és Jézus Szent Szívének, hogy átélhettük mindezt az utat, és hogy magukhoz emeltek minket, és így tisztábban láthatjuk a világot magunk körül.

G. A.

Gál Péter „A New Age – keresztény szemmel” című könyve egyértelműen összefoglalja a Katolikus Egyház hivatalos álláspontját az efféle okkult dolgokkal kapcsolatban. Ha a katolikus könyvesboltokban ma éppen nem kapható, akkor keressük ismerőseink könyvespolcán, hogy tisztábban lássunk ez ügyben – a szerkesztő.

Mária- kegyhelyek

Homokkomárom

Zala megyében, erdők között, egy hegyen áll Homokkomárom, a település lélekszámához mérten hatalmas templomával. 1360-ban telepedtek le itt a pálosok. A 90 évig tartó török megszállás alatt a falu és vele együtt a templom és plébánia szinte teljesen elpusztult. A török uralom alóli felszabadulás után egy fa kápolnát építettek a mai templom helyén 1702-ben.

1722-ben Esch Ferenc elkezdte a mai templom építését, melyet 1744-ben Batthyány Lajos fejezett be. A templom alapjainak kiásásakor a fák gyökerei között teljes épségben egy 40x60 cm nagyságú, XVII. századból való, karján a kis Jézust tartó Szűz Mária-kép került elő. A kép előtt történt gyógyulások és imameghallgatások folytán a kép hamarosan csodatevő hírébe került. Ezt a kegyképet tették a főoltára. Ma is ott található.

Gróf Batthyány Lajos, Magyarország nádora Szent Félix vértanú gyermek ereklyéit Rómából megszerezte, melyet 1751-ben Homokkomáromba hoztak és a nagy oltárra helyeztek, a Boldogságos Szűz Mária képe alá.

1778-tól három nyelven – magyarul, németül és horvátul – hirdették az evangéliumot, és végezték a szertartásokat. 1751 és 1783 között több mint 50 csodás gyógyulást jegeztek fel.

A ferencesektől a veszprémi püspökség vette át a szolgálatot 1911-ben. A templom külső és belső felújítására 1938-ban került sor Batthyány-Stratmann László költségén.

Homokkomárom napjainkban a Dunántúl egyik legjelentősebb engesztelő központja. A kegyhelyet dr. Szendy József veszprémi püspök 1988. április 13-án felajánlotta a Szűzanyának. E naptól kezdve a Magyarok Nagyasszonyának engesztelő temploma. 2003. március 23-án a boldoggá avatott Batthyány-Stratmann László ereklyecsontjának egy kis darabját is elhelyeztek a kegytemplomban. Minden hónap 13-a a kegyhely engesztelő napja.

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Mária Szeplőtelen Szívének fénysugarai

Francis Geremia

Égi Édesanyánk mondta 1984. augusztus 15-én: „Ebben a mély sötétségben, amely egyre jobban betakar benneteket, szeplőtelen Fényem sugarát árasztom reátok és meghívlak, járjatok a Szívemből kiinduló fénykéve nyomában”.

Ebben a két első elmélkedésben ma a „fénysugarak”-ról fogunk beszélni, amelyekkel Mária Szeplőtelen Szíve vesz körül bennünket.

Bevezetés

Az üzeneteiben a Szűzanya beszél a sötétségről, amely ma betakarja a világot, az Egyházat, a családokat és a lelkeket. Ezen túl a lelki élet mesterei beszélnek azokról, akik komoly előrehaladást tesznek a lelki életben, (és) minket tanítanak, hogy (nekik) előbb vagy utóbb át kell haladniuk a lélek sötét éjszakáján.

Világosság és sötétség

Ismerjük nagyon jól a Fény és a sötétség ellentétét az Üdvösség Történelmében. Karácsonyi éjféli Mise első olvasmánya így kezdődik: „A nép, mely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál árnyékának országában laktak, azoknak nagy világosság támad” (Iz. 9,2).

Szent János (Evangéliumának) első fejezetében olvassuk: „Őbenne élet volt, s ez az élet volt az emberek világossága, a világosság, mely sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be” (Jn. 1,4-5).

A tűz megáldása után a Húsvéti virrasztáskor a Pap vagy a Diakónus hangosan éneklük: „Krisztus világossága”, Húsvéti örömeinek alatt hirdetik: „A föld is örvendjen, hogy ekkora fényár sugárzik rája, és az örök Király tündöklése legyőzte a világ sötétségét”.

A keresztelés után a szülőknek és a keresztszülőknek a Húsvéti Gyertyáról meggyújtott gyertyát adnak át, és a Szertartásvezető mondja: „Vegyétek Krisztus világosságát. Rátok... van bízva ez a húsvéti jel, melyet ez a gyertyaláng jelképez. Óvjátok gondosan, hogy gyermekeitek, akikre ma ráragyogott Krisztus fényessége, szüntelenül a világosság fiaiként járják az élet útját”.

Jelenések könyvében olvassuk: „A városnak nincs szüksége sem napra, sem holdra, hogy világítsanak, mert az Isten dicsősége ragyogja be, világossága pedig a Bárány” (Jel.21,23). Édesanyánk mondja: „Hozzám, az új Évának a tervéhez és anyai feladatához tartozik, hogy az egész emberiséget visszavigyem az Isten életében való teljes közösségre és segítsen abban, hogy újjászülessen és növekedjen a kegyelemben és szentségben. Ezért tartozik hozzám főképpen az a feladat, hogy eltávolítsam tőletek, az Egyháztól és az emberiségtől a bűn és a rossz sötét homályát, hogy így elveszelek benneteket a tisztaság és a szeretet Szent Városába. Ennek a Szent Városnak a fénye magának az Atyának a ragyogása, a Nap, mely melegít. a Feláldozott Bárány, akinek a Szívéből a szeretet tüzes sugarai áradnak, levegője pedig a Szentlélek lehelete, mely életet ad és minden teremtményt dicsőít és égi összhang énekére indít. Ez a feladat égi Édesanyátokra van bízva” (1992. 12. 8.).

A Szentháromság fénye a megkeresztelt szívükben lakozik, és azokéban, akik Isten kegyelmében vannak; míg a sötétség (abban van), aki halálos bűnben él, vagyis aki a Sátán uralma alatt él. Minden embernek égve kellene tartania a lámpáját (emlékezés a 10 szűzről szóló példabeszédre), vagyis Jézusnak kellene a szívükben lakoznia. Mindannyiunknak növekednie kell a Krisztusi életünkben, vagyis az életszentségünkben.

Szűzanyának tett felajánlásunk segít nekünk megtartani és növelni ezt a bennünk levő Krisztus Fényét

A Jelenések könyvében le van írva az Ördög, a vörös Sárkány harca a Napba öltözött Asszony ellen. Amikor a Sátán nem bírta tenni semmit Jézus és Édesanyja ellen, a Biblia kimondja, hogy „haragra lobbant az asszony ellen és harcra szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus tanúsága mellett” (Jel.12,17).

Szűzanya egyik üzenetében olvassuk: „A Jelenések könyve valóban nagy jelként lát engem az égen: napba öltözött Asszonyként, aki legyőzi a sárkányt és hatalmas gonosz seregét. A fejem körül lévő csillagok továbbá azokat is

jelentik, akik Szeplőtelen Szívemnek szentelik magukat, részt vesznek győzelmes seregemben, vezetésemre bízzák magukat ebben a harcban, hogy végül legnagyobb győzelmünket arassuk” (1989. 12. 8.).

Egyszer megtörtént, hogy, amíg Avillai Szent Teréz elmélkedett a lélek misztériumáról és szépségéről, Jézus adott neki a lélekről egy látomást. A látomásban Teréz egy nagyon szép kastélyt látott, mely nagyon tiszta Kristályból készült. A kastély bejáratánál volt egy rács és a rácson belül hét kör, és közülük mindegyik fel volt osztva sok szobára. Jézus mondta, hogy a kastély központjánál levő körben lakott a Dicsőség Királya. Ez a központi kör mindent elárasztott élénk ragyogásával, mely sugarak bevilágították, és széppé tették a kastély többi körzetét. Teréz el volt ragadtatva és kápráztatva ettől az elbűvölő látomástól, és ettől kezdve ezt „Belső Várkastélynak” nevezte.

A lélek ezen élénk és szép képe megengedi nekünk, hogy Mária Szeplőtelen Szívének nagyon szép „kastélyát” könnyebben szemlélhessük. Mária Szíve fényes hely, ahol elrejtőzhetünk, ahol menedéket találhatunk, ahol megpihenhetünk Szerető Édesanyánkkal. Mária Szeplőtelen Szívének Fénylő Kastélya valójában egy „kis Mennysország”, amit nekünk a következő üzenetben elmond:

„Az én Szeplőtelen Szívem olyan, fiam, mint a Mennysország egy része, ahová kedves fiaimat szeretném elrejteni” (1974. 1. 5.). „Bár a száműzetés földjén éltek, miért ne élhetnétek ti is ott, ahol most a ti Édesanyátok tartózkodik? Éljetek Velem a Mennysországban, és ne hagyjátok, hogy a világ magához ragadjon titeket, ne engedjétek, hogy ez a föld bebörtönözzön” (1976. 8. 15.). Tehát Mária meghív bennünket, hogy lépjünk be az ő várkastélyának kapuján. 1983. július 8-án mondja: „Lépjetek be, tehát Szeplőtelen Szívem ajtaján”.

Szűzanya fénye vezet és átalakít minket

Talán megkérdezhajjuk: de hogyan érkezünk ennek a kastélynak az ajtajához? Francis Thompson „Az Ég Kopója” híres költeményében olvasunk egy emberről, akit éveken keresztül valaki titokzatosan követett éjjel és nappal. Bárhova ment, az ő követője mindig mögötte volt. „Menekültem Tőle, - írta -, éjjel és nappal; menekültem Tőle, az évek során; menekültem tőle, hosszsan az én elmém kínzó útjain; és könnyek között bújtam előle... Azok a Lábak elől (menekültem), melyek engem követtek.” Az ő (élete) egy menekültnek az élete volt. Tovább szaladt, tovább menekült egészen, míg egy nap

hirtelen rádöbbsent, hogy akitől menekült ezekben az években, pont az volt, akit keresett! Tehát az Ég Kopója nem volt más, mint Jézus. A mi megzavarodott életünkben van valaki, lehet tudunkon kívül, aki minket is követ.

Szűzanya mondja: „Évek óta kísérlek benneteket nap mint nap” (1977. 9. 8.). Ő a mi Édesanyánk, aki elvezetett bennünket az ő várkastélyának az ajtajához. Idézzünk másik három rövid üzenetet.

„Már mennyi ideje alakítalak, kísérlek benneteket... Szeplőtelen Szívembe gyűjtöttelek benneteket már az anyaméhtől kezdve, és én magam rendeztem el mindent számotokra az életben. Életek egészen az én szeretetem mesterműve” (1977. 10. 1.). „Égi Édesanyátok... igralmas szemekkel tekint rátok” (1984. 1. 24.). „Követlek és veletek vagyok. Veletek élek, mindent előkészítetek számotokra, kézen fogva vezetek benneteket” (1984. 1. 24.).

Csak amikor belépünk ebbe a fényes Várkastélyba, a Legszebb Úrnő kezdhet dolgozni a szíveink csodálatos és hihetetlen átalakításán az ő anyai nagysága szerint. Kérdezhajjuk: hogyan lehetséges mindez? Gondoljatok a gyöngyre. A gyöngy a gyöngykagyló hüvelyében alakul. A rejtékben alakul. Ki láthatja Istent kivéve, hogy hogyan alakul a gyöngy? (A gyöngy) csendben, titokban fejlődik a tenger mélyén végtelen türelemmel, gyengédséggel és kifinomultsággal. Kezdi a homok apró szemcséjével, a legkisebb dolgokkal, melyek a föld színén léteznek. Majd idő multával fokozatosan formálódik és alakul át, oly édesen és lassan, valami széppé és tökéletessé: gyöngyé!

Így Mária Szeplőtelen Fénylő Szívében van egy „titkos” hely: mely el van rejtve. És itt ebben a titkos rejtettségekben van, hogy a mi kicsiny szíveink átalakulnak. Gyengédséggel és türelemmel alakítja azokat a Szűzanya, csendben munkálkodva páratlan szeretettel. Lassan és felfoghatatlan módon szívünk apró szemcséi átalakulnak. És idő multával kifejlődnek és lassan-lassan valami széppé, tökéletessé alakulnak, a Magasságekben számára valami értékessé és kedvessé!

Mindazonáltal senki sem látja ezt az átalakulást, mi magunk sem:

„Ezek azok a pillanatok, amikor rejtve és csendben a legnagyobb csodákat teszem. Szeretett fiaim szíveben és lelkében viszem végbe legnagyobb csodáimat. Anélkül, hogy ti vagy mások észrevennék, nagy életszentségekbe vezetek” (1978. 2. 11.). „A felajánlás által kezembe tetted egész életedet: az most már hozzám tartozik, az enyém. Birtokomba vettem és lassan átalakítalak tetszésem szerint. Gyengéden elvezetek arra a tökéletességekbe,

amelyik Szívemnek tetszik. Lassan átalakítalak Fiamnak, Jézusnak teljes hasonlatosságára” (1973. 10. 20.).

Mária fénye a mi szegénységünkben

Mi Édesanyánk megengedi azoknak, akik az ő Szeplőtelen Szívének ajánlják magukat, akik részt vesznek a Cönákulumokon és átültetik a gyakorlatban az ő üzeneteit, hogy azok mindig Jézus fényét birtokolják és végül is (Mária) fényét, habár egy (olyan) világban élnek, mely nem hisz többé, egy romlott világban. (Mária) mondja:

„Ha velem töltitek életeteket, már időtök sűrű sötétségében is megpillantathatók a reátok váró új idők derengését. Figyeljetek erre a fényre, éljetek a szív békéjében és reménységében. Ha mindenkor Szeplőtelen Szívemben maradtok, szeretett fiaim és nekem szentelt gyermekeim, már e pillanatban beléphettek a szentség és a kegyelem, a fény és a tisztaság, a szeretet és a béke új korszakába” (1991. 1. 1.).

1995. szeptember 8-ai üzenetben olvassuk: „Ti hivatva vagytok, hogy a szempilláim legyetek. Ti arra vagytok rendelve, hogy elvigyetek az én világosságomat a Föld végső határáig. A világosság, amit én adok, Jézus Fiamé. Vigyetek el mindenhová az ige Világosságát”.

Ez előfordul akkor is, amikor megtapasztaljuk a lelki éjszakát és sivatok: szükséges szakasz az számára, aki komolyan veszi a lelki életet. Az alázat, a szegénység és végül a törekenység minden idők szükséges oszlopai a lelki élethez. A szegénység – Szűzanya (ezt) kicsinységnek nevezi – az, ami odavonzza a kegyelmeket, melyek Isten igazi gyermekeinek vannak fenntartva. Ha Isten kegyelmében vagy, és mindig az ő akaratát iparkodsz megvalósítani, de a legsűrűbb sötétségben találd magad, ne ess kétségbe, és ne keressd, hogy egyedül mennyi ki belőle.

A mi alárendeltségünk Isten akaratának mindig közbelépteti az ő Hatalmát minket illetőleg. Ez a példa fordul elő magánál Szent Pálnál, aki a Korinthusiakhoz így ír: „De hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízam magam. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szabadítson meg tőle, de azt felelte: 'Elég neked az én kegyelmem. Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében'. Ezért legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje költözzön belém. Kedvem telik a Krisztusért való gyöngeségben, nélkülözésben, üldöztetés-

ben és szorongatásban, mert amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,7-10).

Tanuljunk meg kívárni Isten üdvözítését, mely egyedül Jézustól és Égi Édesanyánktól jön. Gondoljunk újra a fénysugarakra, melyek Mária

Szeplőtelen Szívéből indulnak ki. (Mária) mondja: „Szeretett fiaim, hagyjátok, hogy Égi Édesanyátok szeplőtelen fénye vonzzon benneteket” (1992. 8. 8.).

Mária fénye a „lélek sötét Éjszakájában” is (jelen van)

Ha Jézus maga mellett akarta az Édesanyját, amíg a Kálváriára ment és haláltusáját vívta a Kereszten, (ezzel azt) akarja mondani, hogy mi is szembenézhetünk a legnagyobb keresztekkel, a szenvedésekkel, ha (Mária) mellett vagyunk:

„A szenvedés ugyanazon óráit készítik elő számotokra is, szeretett fiaim, mint amilyeneket Fiam, Jézus átélt: a Getszemáni óráit, amikor azt érezte, benső haláltusájában, hogy elhagyták, elárulták és megtagadták övéi... Hogyha ez az az út, amelyet a Mesternek be kellett járnia, akkor az ő hűséges tanítványainak, nektek is ezt kell most végigjárnotok, mialatt sokkal fájdalmasabbá válik a tisztulás az egész Egyház számára. Bízatok, szeretett fiaim, Szeplőtelen Szívem apostolai... Annál inkább készen kell állnotok a szenvedésre, minél inkább közeledik a tisztulás döntő pillanata. Ehhez kívántam számotokra biztos menedéket készíteni. Szeplőtelen Szívemben vigasztalást nyertek, és az erősség erényére tanítalak, miközben Égi Édesanyátok jelenlétét egyre közelebb érzitek magatokhoz. Minden fájdalmatokat magáévá teszi, ahogy Jézus fájdalmát is magáévá tette a kereszt alatt”... (1979. 3. 3.).

Néha lehetséges egy nagy Kereszt (azért), hogy el tudjuk fogadni saját lelki vagy anyagi eleséseinket. Jézus Szent Fausztinának mondta: „add nekem a te bűneidet: ez az egyetlen dolog, ami a tied”. Én is mondhatom, amikor a legnagyobb lelki szegénységben találtam magam, az Égi Édesanyánk kézen fogott, és megtapasztaltatta velem, hogy Ő szeret, véd és vezet engem. Don Stefanónál Ő mondta: „Én magam foglak kézen, és mindenütt együtt leszünk. Olyan vagyok hozzád, mint az édesanya, aki éppen az első lépésekre tanítja gyermekét. Miután végleg elszakítottalak Ellenségemtől, éppen első lépésedet teszed a szeretet útján. Igen szükséges, hogy közeledben legyek! Anyád vagyok annyiban is, hogy nagyon féltetek téged, miként Mozgalmam valamennyi papjának is jó, de féltő édesanyja vagyok” (1973. 7. 29). Hányszor tapasztaltuk meg mi is a földrengést, amikor körülöttünk minden összeomlott, úgy lelki, mint lelkipásztori, fizikai és néha

pszichológiai síkon is. Itt spontánul jön a 130. Zsoltár imája: „A mélységből kiáltok Hozzád, Uram, Uram hallgasd meg imámat”... Ezekben a körülményekben ne erőltessük magunkat, hogy újra felépítsük (azokat). Pont úgy, ahogyan egy ének refrénje mondja: „Engedd, hogy Isten cselekedjen. Meglátod, hogy Ő tud segíteni neked. Meglátod, hogy Ő neked tudja ajánlani minden szeretetét és boldogságát”.

Szüzanya nekünk mondja: „Ne félj semmitől, ne aggódj semmi miatt. Én magam mindent megteszek érted és veled, mert oly nagyon szeretlek, hogy elképzelni sem tudod” (1973. 9. 24.).

Tehát meghívjuk Mária Szeplőtelen Szívét, hogy jöjjön Jézus Fiával, hogy felvidítsák a mi szegénységünket, amit mi magunk vagy mások tettek sötétté. Azt kell mondanunk ugyanazzal a Zsoltárossal: „Én bízom az Úrban, lelkem bíz az ő szavában. Lelkem várja az Urat jobban, mint örök a hajnal” (130. zsoltár).

A mi Anyánk mindig bátorít bennünket: „Bátran haladjatok előre anélkül, hogy megállnátok, hordozva kereszteteket, miként tette azt testvéretek, Jézus a Kálváriára vezető útján. Azon az úton, amely lehetetlennek és aránytalanul nehéznek tűnt megmaradt erejéhez képes. A ti küldetésetek magasztos, és nem szabad engednetek, hogy megállítson gyengeség és emberi csüggedés” (1980. 8. 8.).

„Szeretett fiaim, mondjátok ki velem együtt a ti „igeneteket” a keresztre, mivel számotokra is elérkezett a szenvedés és a Kálvária órája... A ti „igene-tek” az, kicsiny gyermekeim, amelyet égi Édesanyátok állandóan örömmel ismétél „igenjében” Istennél. Akkor majd rajtatok is beteljesedhet az Atya akarata és Szeplőtelen Szívem lesz az az oltár, amelyen a világ megmentéséért feláldozásra kerültek” (1980. 3. 25.).

Maga Kalkuttai Teréz Anya (is) átszenvedte a sötétséget, a lelki szárazságot és a kétely kísértését jó 50 éven keresztül. Ő mégis mindig mosolygott és szórta a fénysugarakat, bárhova ment. A Keresztre feszített Jézus volt benne, aki szórta a kegyelmeket azoknak, akiket annyiszor sújtott oly sok szenvedés. A kitartásának a titka a Rózsafüzér volt, melyet mindig a kezében tartott, (valamint) a napi Szentségimádás és a Szentmise.

Mi, akik a MPM-hez tartozunk, nagyon szerencsések vagyunk, mert a sötétség ezen idejében mindig körülvehetnek Mária Szeplőtelen Szíve fénysugarai: Ez már az ő jövődiadalának egy megelőlegezése.

Ő mondja nekünk: „Minél inkább terjed égi Édesanyátok szeplőtelen fénye, annál jobban felkészül az emberiség és az Egyház az Úr fogadására, aki eljön” (1987. 11. 28.).

Amint Isten vezette a hébereket a sivatagban egy tűzoszlop által, úgy mi is, ha a sivatagba megyünk Jézussal anélkül, hogy elcsüggednénk és panaszkodnánk, akkor felfedezzük Jézus és Édesanyánk hatalmas jelenlétét az egész létünkben. Ha tanulékonyak és kicsinyek maradunk, akkor a Szentlélek, mint felhő a sivatagban vagy jobban (mondva), mint az Üdvözlés Angyala mondta, beborít árnyékával.

(MPM Nemzetközi Lelkigyakorlata, Collevalenza, 2010. június. 29.)

Égi ragyogásom

Ragyogásom kegyelemmel és fényvel, szentséggel és tisztasággal kívánja palástként beborítani az egész földet.

Azért hoztak téged ide ma, kisgyermekem, erre a szigetre – ahonnan az egész nagy amerikai kontinens evangelizációja kiindult –, hogy keveseimet és mindengyermekeimet a lehető leggyorsabban Szeplőtelen Szívem biztos menedékebe vezess.

Én vagyok az Úr nagy napját megelőző hajnal.

Én vagyok a fényes, várva várt felhő, a kegyelem és a szentség égi harmatát hullatom a gonoszságban és a bűnben pusztasággá kiszáradt világra.

Egyesüljtek mindnyájan győzelmes seregemben, akik a jóság és a szeretet győzelméért akarjátok megvívni a nagy harcot. Ahová fénysugaram eljut, ott megszűnik a gonoszság, az önzés, a gyűlölet, a bűn és a tisztátalanság sötétsége.

Vigyétek el mindenhová anyai üzenetemet.

Terjesszétek a világ minden részén égi ragyogásomat.

Ezek azok az idők, amikor mindannyiótokat szeplőtelen palástom alá kell gyűjtenem, hogy égi Vezérek rendelkezésére álljatok.

Napról napra erősödik fényem általatok, akik nekem válaszoltatok, mert már közel van Fiam, Jézus dicsőséges diadalának pillanata.

Megáldalak ma erről a földről mindazokkal együtt, akik elfogadták felszólításomat, hallgatnak rám és követnek engem.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Santiago, 1986. december 8.)

A r ó z s a f ü z é r

Imádkozatok és böjtöljetek a szándékaimra!

„Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy imádkozatok és böjtöljetek a szándékaimra, mert a sátán szeretné megsemmisíteni tervemet. Itt kezdtem el, ezzel a plébániával és meghívtam az egész világot. Sokan választottak, de óriási azok száma, akik nem akarják meghallani, sem elfogadni hívásomat. Ezért ti, akik IGENT mondtatok, legyetek erősek és elszántak. Köszönöm, hogy választottok hívásomra.” (Medjugorje, 2011.08.25.)

Isten az ő végtelen szeretetében teremtette a világot, minden alkotását, és teremtményeinek koronájaként, szeretetének csúcspontjaként megteremtette az embert. Azt akarta, hogy az ember együttműködjön vele csodálatos művében.

Ezt megerősíti a Biblia is. „Az Úr Isten ugyanis megalkotta a földből a föld minden állatát és az ég összes madarát, és odavezette őket az emberhez, hogy lássa, minek nevezi el őket – mert minden élőlénynek az lett a neve, aminek az ember elnevezte. Meg is adta az ember a maga nevét minden állatnak és az ég összes madarának és a föld minden vadjának” (Ter 2, 19-20). Isten teremt, az ember pedig nevet ad a teremtményeknek.

Kezdetben minden harmonikus volt, béke töltött be mindent, rend és kölcsönös bizalom uralkodott. És akkor, ahogy a Bölcsesség könyve írja: „A sátán irigysége révén azonban a világba jött a halál” (Bölcs 2,24). Az ember Isten képmására teremtett és függ az ő Teremtőjétől. Összülünk megkísértettek az ördögtől, visszaéltek szabadságukkal és nem engedelmeskedtek Isten parancsának. Ezután már minden bűn Isten iránti engedetlenség és jószágába vetett bizalom hiánya.

Isten egyetlen hibája, hogy mindent szabadságban és szeretetben teremtett. És azt szeretné, hogy az ember szabadságban és szeretetben mindig újra és újra közeledjen hozzá, higgyen benne és engedelmeskedjen szavának és parancsainak. Isten, attól kezdve, hogy megteremtette az embert, nem felejtette el őt, és nem is hagyta el. Az üdvörténetben láthatjuk, hogy Isten mindig elsőként lép és keresi az embert. Szeretet és barátság szövetséget kötött az emberrel, hogy megmutassa neki mennyire szereti őt. És amikor ez az ember nem bízott benne, halálba küldi Fiát, hogy ily módon mutassa meg neki, mennyire mellette áll.

Napjainkban Isten buzdít, hív, figyelmeztet és beszél hozzánk Fiának, Jézusnak Édesanyja által. Édesanyjai üzenetéből kiolvashatjuk Isten végtelen jószágát és szeretetét. A jó és a rossz közötti harc ma sem szűnt meg. A Szűzanya ahogyan az elmúlt harminc évben, úgy ebben az üzenetében is figyelmeztet bennünket a sátán álnokságára, aki meg akarja semmisíteni Isten tervét Medjugorjében. Szabadon eldönthetjük, hogy melyik oldalra akarunk állni.

A Szűzanya Édesanyaként nagyon amellet van, hogy Istenéi legyünk és maradjunk. Ezért utat mutat számunkra és eszközöket kínál fel a harchoz.

„Imádkozatok és böjtöljetek a szándékaimra” mondja nekünk Szűz Mária. Annyiszor hallottunk már e szívéből fakadó szavakat, de ő újra megismétli azok miatt, akik nem hallották vagy, akik már hallották, hogy még erősebben és határozottabban éljék meg üzeneteit. Az egész egyház történelem folyamán azt látjuk, hogy Isten kiválaszt konkrét személyeket, népeket és helyeket terve megvalósítása érdekében. Így a Szűzanya is konkrét látnokokat választott ki, konkrét plébániát és helyet édesanyjai tervének megvalósításához.

Az Ő tervei Isten tervei, mert betelt Istennel és egész lényével Isten felé fordult. Nem fél megemlíteni a sátánt, mint olyan valakit, aki megosztani, megsemmisíteni, tönkre tenni akarja mindazt, ami isteni az emberben, az egyházban és a világban. Szűz Mária jól tudja, hogy nem végtelen a sátán hatalma és imádsággal és böjttel legyőzhető. Ezáltal valóra válhat Isten terve, jelenései által, melyek immár harminc éve tartanak.

Ne legyünk süketek az édesanyjai szóra, váltsuk életté, mert így teljesítjük Isten akaratát életünkben és ebben a világban.

Könyörögjünk! Szűz Mária, harminc év óta hallgatjuk szavaidat, melyeket imádságként küldtél nekünk. Könyörögd ki számunkra Édesanyánk azt a kegyelmet, hogy szívünk hasonlóná váljon a Te szívedhez. Kérlek, adj olyan szívet, mely úgy képes felismerni és meghallani Isten hangját, ahogyan te hallottad Názáretben.

Te egész életedet két szóra alapoztad: Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint. Imádkozd ki számunkra Édesanyánk azt a kegyelmet, hogy komolyan vegyük üzeneted szavait, hogy ezáltal megtapasztal-hassuk az élet teljességét, melyet Isten nekünk szeretene ajándékozni.

Édesanyánk, aki kegyelemmel teljes vagy, ne engedd elhinnünk, hogy a sátán erősebb Istennél. Sohase engedd, hogy megtörjünk és feladjuk az imádságot, Istennek és az Ő akaratának való önátadásunkat. Könyörögd ki számunkra, hogy erősek és elszántak legyünk Istennek való önátadásunkban. Ámen.

(fra Ljubo Kurtović, fordította: Sarnyai Andrea)

A látnokok szerint az Egyház hitelesnek fogja nyilvánítani a medjugorjei jelenéseket

Az egyházi hitelesítésben döntő szerepet játszanak majd a tudományos vizsgálatok, ám az elismerés csak akkor fog megtörténni, amikor mi már nem élünk – nyilatkozták a látnokok.

A Hittani Kongregáció Camillo Ruini bíboros vezetésével 2009 novemberében nemzetközi bizottságot hozott létre a medjugorjei események kivizsgálására. A bíborosokból, püspökökből és szakértőkből álló bizottság sorra kikérdezi a látnokokat, és számos tudományos vizsgálatot is végeztet rajtuk.

Ivan Dragicevic, aki eleinte nem nagyon akart beleegyezni a vizsgálatokba, elmondta, hogy a Szűzanyától kért tanácsot. „A Szűzanya azt mondta, vessük alá magunkat a vizsgálatoknak, és hogy később majd megértjük, miért voltak fontosak. Megegyeztünk, hogy meg kell tennem, mert ezt kívánja az egyház. Beleegyeztem hát, bár nem volt könnyű, különösen mert volt olyan vizsgálat, amit négyszer ismételték meg. De vállaltuk, mert a Szűzanya kérte. Az eredményeket továbbították a vatikáni bizottsághoz. Hiszem, hogy nagyban befolyásolni fogják az egyház rendelkezéseit és döntéseit.”

Marija Pavlovic-Lunetti szerint „a bizottság felállítása pozitív fejlemény. Az Egyházat általában nem érdeklik a szenzációk. Megvan a maga álláspontja és nem siet. Lourdes és Fatima elismerése évtizedekbe telt. Ugyanígy van Medjugorjéval is. Meggyőződésem, hogy a Vatikán el fogja ismerni a jelenések hitelességét, de csak miután véget érnek, vagyis amikor mi, a látnokok már nem élünk.”

A harmadik látnok, Mirjana Dragicevic-Soldo így fogalmaz: „Örülök, hogy Egyházunk óvatos, hiszen világszerte oly sok jelenésről hallunk, amelyekről a végén kiderül, hogy nem hitelesek. Sohasem aggódtam amiatt, hogy az Egyház vár, és megvizsgálja az eseményeket, mert tudom, mit látok. Amikor az egyház megbizonyosodik arról, amit látok, az egyház el fogja ismerni, amit látok.”

A vatikáni bizottság előtt Ivanka Ivankovic-Elez jelent meg elsőként idén júniusban; értesülések szerint most Vicka Ivankovic-Mijatovic és Mirjana Dragicevic-Soldo következik – írja a Medjugorje Today.

(Magyar Kurir, 2011. 09. 20.)